

ဆူးခတ်ပန်း

ပန်းခရေ ပုံပြင်

ပန်းခရေပုံပြင်
ဆူးခတ်ပန်း
အပိုင်း(၁)

"သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဆူး ... ပါ"

"တစ်လုံးတည်းလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ဒေါ်မိုးမာန်က အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နှယ် လှပလွန်းသည့် ဆူးဆိုသော ကလေးမကို မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာထည်ဝါမှုမှ မရှိသည့်တိုင် ထင်းခနဲနေအောင် လှပသော မိန်းကလေး။ ဒါကြောင့်လည်း သားတော်မောင်က ရူးသွပ်စွဲလမ်း နေတာကို။

"ကျွန်တော် ဆူးကိုပဲချစ်တယ် သူကလွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ လက်မ ထပ်နိုင်ဘူး မေမေ"

တစ်သက်လုံး သူမ အမိန့်အောက်တွင် နေသားကျလာသည့် သားက ပထမဆုံးအကြိမ် တောင်းဆိုလာတော့ ဒေါ်မိုးမာန် အံ့သြခဲ့မိသည်။ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးက သားကို ခုလို သူမအား ခွန်းတုံ့ပြန် ပြောရဲစေသည်အထိ တွန်းအားဖြစ်စေ ခဲ့သလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သားချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ သူမ ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းပင်။

ဆူး တဲ့။

နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါရဲ့။ သာမန်အပြင်အဆင်နှင့် သူမရှေ့
ရောက်လာသည်။ ခမ်းနားထည်ဝါသည့် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည့်တိုင်
သူမ၏ နှမ်းပါးမူအတွက် အနည်းငယ်မျှ စိုးရွံ့နေမိဟန် မရှိ ...။

ဘေးမှာထိုင်နေသည့် သားကသာ ချွေးပြန်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမပိုး
မွေးသလို မွေးခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသော သားနှင့် ထိုက်တန်မတန် မေးရ
ဦးမည်။

"သမီး မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ"

"ရှင် ..."

"သမီး မိဘတွေ ဘာအလုပ် လုပ်လဲလို့"

ဆူး ဒေါ်မိုးမာန်ကို ဖျပ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း ...

"ဆူးမှာ မိဘမရှိဘူး"

"ဘယ်လို ..."

"ဆူးလူမှန်း သိကတည်းက မေမေငယ်နဲ့ပဲ နေခဲ့တာပါ"

"မေမေငယ်ဆိုတာ ..."

"ဆူးကို လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ဆူးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
ကျေးဇူးရှင်ပါ ဆူးရဲ့အဒေါ်ပါ ဒါပေမဲ့ ဆူးကတော့ မေမေငယ်လို့ပဲ ခေါ်
တယ်"

ဒေါ်မိုးမာန် အလိုမကျစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

"မိဘတွေက ဆုံးသွားသလား"

"ဆူးမသိဘူး"

"ဘာရယ် ..."

"ဒီအဖြေကို ဆူးတကယ် မသိတာပါ"

ဆူး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ဒီမေးခွန်း အတွက် ဆူးမှာ အဖြေမရှိပါ။ ဆူးကိုယ်တိုင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သိချင် လာခဲ့သည့် မေးခွန်းတစ်ခုပါ။

ဆူးဖေဖေနဲ့မေမေ ... ဆုံးသွားခဲ့သလား

"မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်"

ဒေါ်မိုးမာန်အသံက အလိုမကျမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။ မတတ်နိုင်ပါ ...။ ဆူးကိုယ်တိုင် မသိသော အမှန်တရား တစ်ခုကို မောင့်မေမေ ကြည်ဖြူ အောင် တစ်ခုတည်းနှင့် ဆူးမလိမ်ညာချင်ပါ။

"သမီးမေမေငယ်က သမီးမိဘအကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ဘူး လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ"

"ဒါနဲ့ ဆူးတစ်ခု မေးပါရစေ အခုမောင်နဲ့ ဆူးကိစ္စမှာ ဆူးမိဘသေသလား ရှင်သလားဆိုတာ အရေးကြီးလား စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆူးကိုယ်တိုင်တောင် စိတ်မ ဝင်စားတာကို အန်တီက အရမ်းစိတ်ဝင် စားနေလို့ပါ"

ဒေါ်မိုးမာန်မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

"သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ အန်တီ့အတွက် ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာက အရေးမပါဘူး ပိုက်ဆံက အန်တီတို့ တစ်သက်လုံး သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာပြီးသားပါ အဓိက လိုအပ်တာက မိဘမျိုးရိုး သန့်ဖို့ပဲ မျိုးရိုးကောင်း ဖို့လိုတယ်"

"အန်တီ ဆိုလိုတာက ..."

"သမီးကိုယ်တိုင် သမီးမိဘတွေက ဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး ဆုံးသွားတယ် ဆိုရင်တောင် မျိုးရိုးက မသေဆုံးဘူး ကောင်းရင်ကောင်းသလို ကျန်ခဲ့မှာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြောပေးပါ"

ဒေါ်မိုးမာန် ဆူးမျက်နှာကို စူးခနဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"သမီးကရော မိဘအကြောင်းကို မမေးခဲ့ဘူးလား"

"မေးခဲ့ဖူးပါတယ် မေမေငယ် မပြောချင်တာနဲ့ ထပ်မမေးတော့ဘူး မေမေငယ် မကြိုက်တာ မှန်သမျှ မလုပ်ဖို့က ဆူးမှာ အကျင့်စွဲနေပြီလေ"

"သမီးမေမေငယ်က သမီးမိဘအကြောင်းကို ဖုံးကွယ်ထားတာပဲ ဒီလို ဖုံးကွယ်ထားရတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ရှိမှာ သေချာတယ် ဖုံးကွယ်ထားတယ် ဆိုကတည်းက ကောင်းတာထက် မကောင်းတာ ဖြစ်ဖို့များတယ်"

"အန်တီ ဆူးဖက်က လိမ်ဖို့မလိုဘူးထင်လို့ ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ပြောခဲ့တာက အန်တီချိုးနှိမ်ဖို့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး ဆူးကိုယ်တိုင် မသိခဲ့တဲ့ အရာတစ်ခုကို ဆူးချစ်သူရဲ့ အမေ ကြည်ဖြူဖို့အတွက် လိမ်ညာထားဖို့ကို ဆူးလိပ်ပြာမသန့်ဘူး ဆူးတောင်မသိတဲ့ ဆူးမိဘကို အန်တီဝေဖန်တာက မလွန်လွန်းဘူးလား"

မဟုတ်မခံတတ်သည့် စိတ်ကြောင့် ဆူးမျက်နှာ လှလှလေးက တင်းနေသည်။ ဒေါ်မိုးမာန် ခပ်ထွေထွေ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရဲတဲ့ သတ္တိကိုတော့ အန်တီချီးကျူးပါတယ် ဒါပေမဲ့ မိဘမျိုးရိုး ဘာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံပေးဖို့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"မေမေ ..."

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသည့် မာန်စဝ် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဟန့်လိုက်သည့်တိုင် ဒေါ်မိုးမာန် အပြုံးမပျက် ဆက်ပြောလေသည်။

"လူမှာ အဓိကကျတာ မျိုးရိုးပဲ ပိုက်ဆံမရှိတာ ရှာလို့ရတယ် မျိုးရိုးမကောင်းရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး"

"အန်တီက ဆူးမိဘမျိုးရိုး မကောင်းဘူးဆိုတာ ဘာနဲ့တိုင်းတာပြီး ပြောသလဲ"

"ကောင်းတဲ့အရာ တစ်ခုကို ဘယ်သူမှ ဖုံးကွယ်ဘူးလေ သမီးမိဘမကောင်းလို့ ..."

"တော်တော့အန်တီ ..."

ခံပြင်းမှုကြောင့် ဆူး ခပ်တင်းတင်း ဆိုလိုက်တော့ ဒေါ်မိုးမာန်အကြည့်က ဆူးထံ စူးစူးရဲရဲ ကျလာရင်း ...

"အန်တီနဲ့နေရာကနေ ဝင်တွေးပေးလေ အန်တီသားကို အန်တီတခမ်းတနားနဲ့ မွေးလာခဲ့တာ မျိုးရိုးမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လက်ထဲ အပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး"

"ဟာ ... မေမေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေလဲ"

"သား ... အသာနေစမ်း ... မင်းဝင်မပါနဲ့"

အထိတ်တလန့် ဆိုလိုက်သော သားကို ဒေါ်မိုးမာန် ခက်ထန်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ငြိမ်ကျသွားသော မာန်စဝ်ကိုကြည့်ပြီး ဆူးတစ်စုံတစ်ရာကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်မိသည်။

"ဆက်ပြောပါ ... အန်တီ ..."

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ ဆူးအသံက တုန်ရီနေပါရဲ့။ တစ်သက်မှာ မခံစားခဲ့ဖူးသည့် ဝမ်းနည်းမှု သိမ်ငယ်မှုတွေက ရင်ထဲနှင့်ခနဲ

"သမီးကို အန်တီအခွင့်အရေး တစ်ခုတော့ ပေးမယ်"

"ဘာကိုလဲ ... အန်တီ"

"သမီးမေမေငယ်ကို အန်တီ့ဆီ ခေါ်ခဲ့ပါ အန်တီစိတ်ရှင်း သွားတဲ့အထိ သမီးမိဘ အမျိုးကောင်းကြောင်း ပြောနိုင်ခဲ့ရင် သမီးနဲ့သားကိစ္စကို အန်တီ စဉ်းစားပေးမယ်"

တင်စီးလွန်းသည့် စကားကြောင့် ဆူးခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်မိ၏။ လှပသော မျက်ဝန်းတို့တွင် မာနရောင်တို့က လက်ခနဲ

လှပလွန်းသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို တင်းတင်းစေ့ထားရင်း ဒေါ်မိုးမာန်မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

"ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီ ... အန်တီ့သားကို ရဖို့အတွက်နဲ့ ကျွန်မဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မေမေငယ်ကို အန်တီ့ရှေ့မှာ အောက်ကျို့ခိုင်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ် နိုင်ဘူး ကျွန်မဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မေမေငယ်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ ကျွန်မအတွက် နဲ့ မေမေငယ် ဘယ်သောမှ မသိမ်ငယ် စေရပါဘူး"

"ဒါက မင်းအပိုင်းပါ အန်တီ့ဘက်က စကားကုန်ပြီ ထပ်ပြောစရာ မရှိ တော့ဘူး"

ဆူး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

"ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းဖက်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မမေမေ ငယ် အောက်ကျို့ခယ်နေဖို့ မလိုဘူးထင်တယ် အန်တီ မေမေငယ်ရဲ့ သိက္ခာ ကို ချနင်းမှ မာန်စပ်ကို ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မသူ့ကို ကျေကျေနပ်နပ် စွန့်လွှတ် ရဲတယ်"

"ဆူး"

ချစ်သူရဲ့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာကြောင့် ဆူးခနဲတဲ့တဲ့ ပြုံး

လိုက်သည်။ ဆူးကိုဒီခေါ်ခဲ့တာ ချစ်လှစွာသော မိခင်ရှေ့ အောက်ကျို့ တောင်းပန်ခိုင်းဖို့လာ ...

"ကောင်းပြီလေ ဘာမျိုးရိုးမှန်းမသိတဲ့ မင်းကို ချွေးမမတော်ရတာ အန် တီ့အနေနဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး မင်းလွယ်လွယ်ကူကူ နောက်ဆုတ် သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းတောင်သာရမယ်"

လူကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည့်အလား ... စကားလုံးတို့က ရင်ကိုနှင့်ခနဲနေ အောင် နာကျင်စေသည့်တိုင် ဆူး လှလှပပပင် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို အန်တီက မျိုးရိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို"

"မျိုးရိုးဗီဇကို အခြေခံပြီး အဲဒီလူရဲ့ တန်ဖိုးကို အစစ်အမှန်ကို သိပ်မှန်းဆ လို့ ရတာပေါ့ မကောင်းတဲ့ မျိုးရိုးက လာတဲ့လူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်း အောင် ပြုပြင်ပေးပါစေ စရိုက်ကို ဖျောက်လို့မရဘူး ဗီဇမကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ကို အန်တီကောင်းကောင်း ခံခဲ့ရပြီးပြီ မင်းလိုပဲ ဒါက အရေးမကြီးဘူးလို့ အန်တီသိပ်တွေး ခဲ့ဖူးတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးတွေ က အန်တီ့ဘဝကို သတ်ခဲ့တယ် နောက်ထပ် အမှားတစ်ခုကို အန်တီထပ် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"အန်တီ ဘာတွေပဲ ကြုံခဲ့ကြုံခဲ့ အကုန်လုံးကို သိမ်းကြိုးပြီး အသလွတ် စွပ်စွဲနေတာ လူကြီး မဆန်ဘူးသိလား ဆူးကတော့ ရိုးသားမှုရယ် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းနေရင် လူပီသပြီလို့ ယုံကြည်ထားတယ် မင်းဆွေ မင်းမျိုးကြီး ဖြစ်နေပါစေ အဲဒီလူက ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ဓာတ်မကောင်း ရင် အလကားပဲ သေးတိမ်တဲ့ အန်တီ့ အတွေးအခေါ်အတွက် ဆူး ချီးကျူး ပါတယ်လေ"

"မင်း ..."

"ဆူးကိုခွင့်ပြုပါဦး ... ဪ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်
ကိုမာန်စဝ်"

ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လာတော့ ထိန်းချုပ်ထားသည့် မျက်ရည်တို့က
ပေါက်ခနဲ

"ဆူး"

ခေါ်သံနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည့် ခြေသံတစ်စုံ။ သို့သော်

"ရပ်လိုက်စမ်း ... မာန်စဝ်သာ မင်းလိုက်သွားဖို့ မလိုဘူး"

တင်းမာသော အမိန့်တစ်ခုကြား ရပ်တန့်သွားသည့် ခြေသံ။ မျက်ရည်
ကြားမှ ဆူးပြီးလိုက် မိပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ် မောင်က သားလိမ္မာပါ ဆူးရဲ့မာနနဲ့ သိက္ခာအတွက် ဒီ
လမ်းခွဲခြင်းက ထိုက်တန်ပါတယ်လေ

သို့သော်

ယုံကြည်ခိုင်မြဲခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုအတွက် နှလုံးသားက တဆစ်ဆစ်
နာကျင်နေလျက်

"ဆူး"

ကြင်နာနွေးထွေးသည့် ခေါ်သံလေးကြောင့် ဆူးမျက်ရည်တို့ကို
ကပျာကယာ သုတ်လိုက်မိရင်း ...

"ဟုတ်မေမေငယ်"

"မအိပ်သေးဘူးလား"

"ဆူးအိပ်မပျော်လို့ပါ ..."

လရောင်အောက်မှ မို့အစ်နေသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်
မိုးသားငယ် သက်ပြင်းချလိုက် မိသည်။

"ငိုနေပြန်ပြီလား သမီးလေးရယ်"

"ဆူးတောင်းပန်ပါတယ် မေမေငယ် ဆူးဝမ်းနည်း လွန်းလို့ပါ ရင်ထဲမှာ
နာလွန်းလို့ပါ"

"သမီးလေး ခံစားချက်ကို မေမေငယ် နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မာန်စပ်
ကို သမီးရအောင် မေ့လိုက်ပါ ဒါသမီးအတွက် အကောင်းဆုံးပါ"

"ဟင့်အင်း သူ့အတွက် ဆူးမျက်ရည်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီမိန်းမကြီး
ရှေ့မှာ ဆူးမိဘတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ခဲ့တာကို ဆူးဝမ်းနည်း
လွန်းလို့ပါ"

ဒေါ်မိုးသားငယ် ရင်ထဲနှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားမိပါသည်။ ဆူးရဲ့ ခေါင်း
လေးကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်းနှင့် ...

"မေမေငယ် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်"

"ဆူးလေ မေမေငယ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးပြီလို့ လွယ်လွယ်ကူကူ မပြောနိုင်ခဲ့တဲ့
ဆူးမိဘ အကြောင်းကို သူ့ရှေ့မှာ ဆူးမိဘဆုံးပြီလို့ လွယ်လွယ်မပြောရက်ခဲ့
ဘူး အဲဒီအတွက်လည်း ဆူးနောင်တ မရပါဘူး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ် မေမေငယ် အပြစ်တွေပါ မိဘတွေ ဆုံးပြီ
လို့ ပြောလိုက်ရင် လွယ်လွယ် ပြီးသွားပေမဲ့ သမီးဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အဲဒီ
အဖြေကို မပေးခဲ့ဘူး မပေးရက်ခဲ့ဘူး ..."

"ဆူးမိဘတွေ ရှိနေသေးလားဟင်"

အဖြေမရမှန်း သိရက်နှင့် ဆူးထပ်မေး မိပြန်သည်။ သူမဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး ထပ်ခါထပ်ခါ မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သူမနားမလည်သည့်

အဖြေတစ်ခုကိုပဲ မေမေငယ် ပေးခဲ့ပါရဲ့ ...။

"သူ့အမြဲတမ်း ရှင်သန်နေတယ် ဘယ်သောအခါမှ မသေဆုံးဘူး"

ထိုထက်ပို၍ ဆူးသိခွင့် မရခဲ့ပါ။ မေမေငယ် မကြိုက်မှန်းသိ၍ ဆူးသည် ထက်ပိုပြီး မမေးရဲခဲ့ပါ။

"သမီးဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်"

"ဘာကိုလဲဟင် ..."

"သမီးမေမေငယ်ကို ဒေါ်မိုးမာန်ဆီ ခေါ်သွားရင်တောင်မှ မေမေငယ်သွား နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ရှင် ..."

"ဟုတ်တယ် ... လူတန်ဖိုးကို မျိုးရိုးနဲ့သာ ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ ဒေါ်မိုးမာန်ရှေ့မှာ သမီးသိမ်ငယ် ရလိမ့်မယ် ရှက်ရွံ့ရလိမ့်မယ် အတိတ်ဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ မရပါဘူး ခုချိန်မှာ လိမ်ညာပေးရင် တစ်ချိန်မှာ သမီးလေးပဲ ထိခိုက်ရလိမ့်မယ် မေမေငယ်ပြောမဲ့ အမှန်တရားက သူ့ကို ဒီထက်ပိုခါးသီး စေလိမ့်မယ်"

ဆူးမေမေငယ်ကို အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်မိရင် ...

"မေမေငယ် ဆိုလိုတာက ဆူးမိဘတွေက မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောလားဟင်"

"မျိုးရိုးဆိုတာ သတ်မှတ်ချက် တစ်ခုပါ လူပီသဖို့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုရှိရင် လုံလောက်ပါပြီ သူ့မှာ အဲဒီစိတ်လေး အပြည့်အဝ ရှိတယ်"

"သူဆိုတာက ..."

"သမီးလေးဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုပေါ့"

မျှော်လင့်မထားသည့် စကားကြောင့် ဆူးမေမေငယ်ကို တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကောင်းစွာ နားမလည်သည့်တိုင် ဆူးစိတ်တွေ

ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ဆူးခံစားချက်ကို နားလည်စွာ ဒေါ်မိုးသား ငယ်က နူးညံ့စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"မျိုးရိုးဘယ်လောက်ပဲ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ် နေပါစေ လူပီသတဲ့စိတ် ကိုယ် ချင်းစာတဲ့ စိတ်လေးမရှိရင် အလကားပဲ ဒါကိုသမီးလေး နားလည်ထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မေမေငယ်"

"တစ်ခါတလေ လူဟာဖြူစင် ချင်ပါရက်နဲ့ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ထင်ပါရဲ့ ကံကြမ္မာက ရက်ရက်စက်စက် အရောင်ဆိုးပစ်ခဲ့တယ် ဘာကို အပြစ်တင်ရ မလဲ ပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ဆွဲနှစ်ခံရတယ် မြင့်မြတ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ လူ တွေကပဲ ဆွဲနှစ်ပစ်တယ်"

မေမေငယ်ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သည့်တိုင် ဆူးငြိမ်သက်စွာ ပင် နားထောင်မိသည်။ သို့သော် မေမေငယ်ထံမှ စကားဆက်မလာတော့ ပါ။ အတန်ကြာအောင် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေ ခဲ့၏။ ထိုခဏ လေတစ်ချက် အဝေ့မှာ သင်းခနဲရလိုက်တဲ့ ပန်းရနံ့လေး ...

"မွှေးလိုက်တာ ခရေပန်းအနံ့လေး ရင်ထဲအေးသွားတာပဲနော် မေမေငယ်"

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုဟန်ဖြင့် ဆူး စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ညလေပြည်နှင့်အတူ လွင့်လာသည့် ပန်းရနံ့က ဆူးရင်ကို အေးမြစေခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေငယ်ထံမှ လေးပင့်သော သက်ပြင်းချသံ တစ်ခုသာ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ...

"မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အဆင့်အတန်းရှိတယ် ဆိုပြီး အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာ တွေ အတွက် ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့ပြီး ရက်စက်လွန်းတဲ့ လူ့အတ္တ အချို့တွေကြား ခရေပန်းလေး တစ်ပွင့်ကတော့ မမွှေးနိုင်ရှာခဲ့ဘူး"

"ရှင်"

"အကြောင်းမလှလို့ မြေခကြွေလွင့်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းလေးကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ တယုတယ ကောက်ယူနမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ လူကို နမ်းရကောင်းလားဆိုပြီး သူ့လက်ကို ဝိုင်းပုတ်ခဲ့ကြတယ်"

"....."

"အဲဒါနဲ့မပြီးဘူး ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက်တဲ့ မြေပြင်မှာ ပြန်လွင့်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းလေးကို ရှင်သန်လို့ မရအောင်ဝိုင်းပြီး မညှာမတာ နင်းခြေခဲ့ကြတယ်"

"အို"

အသိမဲ့သလို တတွတ်တွတ် ပြောနေသည့် မေမေငယ်ကို ဆူးနားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်မိသည်။ မေမေငယ်က ဆူးကိုမကြည့်ပါ ...။

ရွန်းလဲ့နေသည့် လမင်းကို ငေးစိုက်နေပါရဲ့ ...

သို့တိုင် မေမေငယ် မျက်ဝန်းထဲတွင် လ၏ အလှတရား ရှိနေသည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

ပြင်းထန်သော ခံစားချက်ကြောင့် ထင်သည်။ မေမေငယ် မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်အချို့ ရစ်တွယ်နေရင်း ...

"နောက်ဆုံးတော့ ရက်စက်လွန်းတဲ့ နင်းခြေမှုတွေ အောက်မှာ ပန်းလေးတစ်ပွင့် ပျက်ဆီး ကြွေမွသွားခဲ့ ရရှာတယ်"

"မေမေငယ်"

"သမီးလေး စိတ်ရှုပ်သွားပြီ ထင်တယ်"

စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ရှိသော ဆူးမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ဒေါ်မိုးသားငယ်သည် နားလည်ရခက်သော အပြုံးဖြင့် နူးညံ့စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ခါးသီးတဲ့ အတိတ်တစ်ခုကို ပြည်ဖုံးကားချ လိုက်တာ ကောင်းပေမဲ့ ဆူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တည်မှုအတွက် မြင့်မြတ်တဲ့ ပေးဆပ်မှု

တစ်ခုကို ဒီတိုင်းပြီးဆုံး မသွားသင့်ဘူးလို့ မေမေငယ် ထင်တယ်"

"ဆူး နားမလည်တော့ဘူး မေမေငယ်ရယ်"

"ဆူးရင်ထဲမှာ တခမ်းတနား ဖြစ်တည်လာဖို့အတွက် အချိန်တစ်ခု ရောက်ရင် မေမေငယ် ပြောပြမှာပါ သမီးလေး သိသင့်ပါတယ်"

"ဘာကိုလဲ မေမေငယ်"

"ဘယ်သူမှ အသိအမှတ် မပြုခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ မေတ္တာတရား ခမ်းနားတဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေ ငါ့သမီးရင်ထဲ ရှင်သန်နေရမယ် ဘယ်သောမှ သူမသေဆုံးဘူး"

"သူက ဘယ်သူလဲဟင်"

"ပန်းခရေ ..."

"ရှင် ..."

နှုတ်ခမ်းလုပ်ရုံလေး ဆိုလိုက်သည့် မေမေငယ်စကားက ဆူးရင်ကိုပြင်းစွာ လှုပ်ခတ်သွားစေ၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ ဒီနာမည်လေး တစ်ခုက ဆူး နှလုံးသားကို အမျိုးအမည်မသိ ခံစားသွားစေ ခဲ့ပါလား ...

"သမီး"

"ဟုတ် ... ပြောပါ မေမေငယ်"

"မာန်စင်ကို ရအောင်မေ့ပစ်မယ်လို့ မေမေငယ်ကို ကတိပေးစမ်းပါ မ အပ်စပ်တဲ့ အသိုင်းအဝန်းတစ်ခုတည်း ခြေချလိုက်ရင် သမီးလေး တစ်သက် လုံး စိတ်ဆင်းရဲရ လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆူးကတိပေးပါတယ်"

ပြတ်သားစွာ ဆိုလိုက်သည့်တိုင် ဆူးရင်ထဲနင့်ခနဲ ...

"သမီးကို ဆူးလို့ မေမေငယ်နာမည် ပေးခဲ့တာဟာ ပန်းတစ်ပွင့်လို လွယ်လွယ်နဲ့ ကြွေလွင့်မသွားဖို့ပဲ မထိုက်တန်တဲ့ လူတွေအတွက် ငါ့သမီး ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မျက်ရည်မကျပါနဲ့ သမီးက ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး ဆူးဆိုတာ မမေ့နဲ့ ..."

"ဆူးသိပါတယ် စိတ်ချပါ မေမေငယ်"

ဒေါ်မိုးသားငယ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်းနှင့် ...

"ကဲ သမီးညည့်နက်ပြီ နားလိုက်တော့ မေမေငယ်လည်း အိပ်တော့မယ် အပြင်မှာအေးတယ် အကြာကြီး မနေနဲ့နော်"

"ဟုတ် မေမေငယ် ခဏနေရင် ဆူးဝင်ခဲ့မှာပါ"

ပဟေဠိများစွာ ချန်ရစ်ပြီး မေမေငယ် အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ဆူးအတွေးများစွာနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ နားမလည်နိုင်သည့် မေမေငယ် စကားတို့က ဆူးရင်ကို မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင် စေခဲ့၏။ ထို့ပြင် မာန်စပ်နှင့် ပက်သတ်သည့် နာကျင်မှု အတွက်လည်း မာနတို့ဖြင့် ဆူးဇွတ်နှစ်ဖြေသိမ့် နေရသည်။

"ဟူး"

မွန်းကျပ်လွန်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ဆူးအိမ်ထဲဝင်ရန် ထရပ်လိုက်စဉ်ခဏ ...

လေတစ်ချက်အဝှေ့ သင်းပျံ့စွာ ရလိုက်သော ခရေပန်းရနံ့များက သူမကို ကျီစယ်နေသည့် အလား။ ပဟေဠိဆန်သော ခံစားချက်တို့နှင့်အတူ သူမရင်ထဲ ပဲ့တင်ကျန်ခဲ့သည့် အရာတစ်ခုက ...

"ပန်းခရေ"

အိပ်မက်ထဲထိတိုင် ရနံ့များနှင့် သူမကိုခြောက်လှန့် နေခဲ့လေ၏။

"ပန်းခရေ သူမဘယ်သူပါလိမ့်"

အပိုင်း(၂)

မြေနီလမ်းလေး ...

ဟုတ်ပါသည်။ စိုထိုင်းနေသော မြေနီလမ်းလေး တစ်ခုပေါ် သူမရောက်
နေခဲ့၏။ ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကို ရောက်လာမှန်း မသိသည့်တိုင် မည်း
မှောင် တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်က သူမကိုသွေးပျက် တုန်လှုပ်
သွားစေသည်။

"အူ ... ဝူ ..."

ဟိုးအဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာသည့် ခွေးအူသံတို့ကလည်း ချောက်ချားဖွယ် အတိ
နှင့် ...

"ငါဘယ်ရောက် နေသလဲ ဒီနေရာက ဘယ်နေရာပါလိမ့် ကြောက်ဖို့
ကောင်းလိုက်တာ"

ကြောက်ရွံ့စွာ တွေးနေရင်း မြေနီလမ်းလေးအတိုင် သူမတရွေ့ရွေ့
လျှောက်လာနေမိသည်။ ထူးဆန်းသည်က မြေနီလမ်းတစ်လျှောက် ပျံ့ကျဲနေ
သော ခရေပန်းလေးများကို တွေ့နေရသလို ခရေပန်း ရနံ့ကလည်း လှိုင်လှိုင်
မွှေးလို့နေ၏။ သို့သော် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခရေပန်းပင်များ ရှိမနေပါ။

"ဒီခရေပန်းတွေက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေသလဲ ပန်းပင်လည်း မတွေ့ရ
ဘူး အနံ့မွှေးတာကလည်း တစ်မျိုးပဲ"

ပဟေဠိဆန်သော အတွေးများက သူမကိုပို၍ ချောက်ချားစေပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

မြေနီလမ်းလေး အဆုံးတွင်တော့ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်က ...

"ဟင်"

ရဲတိုက်ပမာကြီးမားသော အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး။ ပျက်ဆီး ယိုယွင်းနေသော အိမ်အိုကြီးက လရောင်သဲ့သဲ့အောက်တွင် သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်းအောင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသည်။ သူမမှင်သက်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိမ်အိုကြီးဆီမှ ခရေပန်းရနံ့ကို စူးခနဲ ရလိုက်ပြီးနောက် ...

"အဟင့် ... ဟင့်"

ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုညည်းသံ။ သူမကြက်သီးတွေ ဖျပ်ခနဲ ထသွားပြီး ...

"ဘယ်ကမိန်းကလေး ငိုနေပါလိမ့် အိမ်ထဲမှာ လူရှိသလား"

လရောင်အောက်မှ အလင်းရောင်မရှိ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်အိုကြီးကို တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေရင်း ကယောင်ချောက်ချားစွာ တွေးနေမိ၏။ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ နာနာကြည်းကြည်း ငိုညည်းသံကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးပစ်ချင်သည့်တိုင် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်က သူမခြေထောက်တို့က လုံးဝလှုပ်မရပါ။ အကြောက်လွန်ပြီး အကြောထုံသွား ခဲ့သည်လား ...

နည်းနည်းလေးမှ ရွေ့မရ ဖြစ်နေသော ခြေထောက်ကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာပင် ရပ်နေမိစဉ် ငိုသံက တိခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ ငိုသံမကြားရတော့၍ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားမိကာ သက်ပြင်းချလိုက် စဉ်မှာပင် နောက်ကျော တစ်ခုလုံးသည် အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အနောက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ရောက်နေပြီဆိုသော အသိကြောင့် လူက ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ သွေးပျက်သွားမိသည်။ စိတ်ကိုရဲတင်းပြီး

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လှည့်ကြည့်မိခိုက်

တွေ့လိုက်ရသည်က အဖြူရောင် ဂါဝန်တွင် သွေးများစွာ စွန်းထင်နေသော မိန်းကလေး။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက ခေါင်းမပါဘဲ လည်ပင်းအတိတ်နှင့် နေပြီဖြစ်ပြီး ပြတ်နေသော လည်ပင်းရင်းမှ သွေးတွေက အင်္ကျီပေါ် တစ်စက်စက် စီးကျနေရာ ...

"အား"

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိချိန်တွင်တော့ ...

"ဆူး ဆူး သမီး ဘာဖြစ်သလဲ"

တစ်စုံတစ်ရာ၏ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ဆူးမောပန်းစွာ လန့်နိုးလာသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသည်က သူမကို စိုးရိမ်တကြီး မော့ကြည့်နေသော မေမေငယ်၏ မျက်နှာ ...။

သူမ အိပ်မက်ဆိုး မက်နေခဲ့တာပဲ ...

အိပ်မက်ဆိုသည့် အသိကြောင့် ဆူးသက်ပြင်းချကာ ရင်အေးသွားသည့်တိုင် ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းသော မြင်ကွင်းတို့က ခုထိမျက်လုံးထဲ ဖျောက်မရသေးပါ။ ဆူး တုန်ယင်စွာပင် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ...

"ဆူး အိပ်မက်ဆိုး မက်နေလို့ပါ မေမေငယ်"

"ဟုတ်လား သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲ နေလိမ့်မယ် သမီး အခုထိ အကြောက်မပြေသေးဘူး ခဏလေး မေမေငယ် ရေအရင် ခပ်ပေးမယ်နော်"

မေမေငယ်က ဆူးမျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး ဆိုလိုက်သည်။ ဆူးကိုယ်တိုင်ကလည်း စိုးရွံ့တုန်လှုပ် နေဆဲမို့ မေမေငယ်စကားကို မတုံ့ပြန်မိပါ။ မေမေ

ငယ် ခပ်လာပေးသည့် ရေကို အငမ်းမရ သောက်လိုက်၏။ အေးမြသည့်ရေကြောင့် အတော်လေး ရင်အေးသွားကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ဒေါ်မိုးသားငယ်က ပျက်ယွင်းနေသော ဆူးမျက်နှာကို အကဲခတ် နေရင်းနှင့် ...

"ဘယ်လိုအိပ်မက်မက်လို့ ဒီလောက်ကြောက်နေ ရသလဲ သမီး ..."

"ဟို"

ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းသည့် အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောဖို့ပင် သတ္တိမရှိသဖြင့် ဆူးနှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်နေခဲ့၏။ ဒေါ်မိုးသားငယ်ကလည်း ဆူးအဖြစ်ကို ရိပ်မိသဖြင့် နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"အခု မပြောချင်သေးရင်လည်း နောက်မှပြောပြတော့ ဟုတ်ပြီလား မိုးလည်း လင်းပြီဆိုတော့ ထပြီး မေမေငယ် အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

မေမေငယ် ထွက်သွားတော့ ဆူးလည်း မျက်နှာသစ်ရန် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာလိုက်သည်။ အိမ်အပြင် ရောက်သည်နှင့် စူးခနဲ ရလိုက်သည်က ခရေပန်းရနံ့တွေ

ဟိုးအရင် နေ့တွေက ဒီရနံ့လေးကို နှစ်သက်မိသော်လည်း ယခုချိန်တွင်တော့ မသတိသလိုဖြစ်ကာ စိုးရွံ့ကြောက်ရွံ့ နေတော့သည်။ တစ်ခြံလုံး အပြည့်နီးပါး စိုက်ပျိုးထားသော ခရေပန်း ရနံ့တို့က သင်းပျံ့နေသည့်တိုင် သူမစိတ်ကို မရွှင်လန်း စေတော့ပါ။

ရေကန်လေးထဲတွင် ရေခပ်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်နေရင်းမှ မတွေးဘဲ အိပ်မက်က ခေါင်းထဲ ဝင်လာတော့သည်။ အိပ်မက်ဟု မထင်ရအောင်ပင်

တကယ့်အဖြစ်အတိုင်း သွေးပျက်စွာ ဆူးခံစား နေရဆဲပင် ...။

မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် မေမေငယ် အိမ်အလုပ်ကို ဝိုင်းကူပေးလိုက်သည်။ အလုပ်ပြီးတော့ ခြံထဲစိတ်ပြေလက်ပြေ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

အိပ်မက်အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိစေရန် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောနေတော့၏။

အနည်းငယ် ကျယ်ဝန်းသော ခြံလေးထဲတွင် ပန်းချစ်သော မေမေငယ်က ပန်းပေါင်းစုံကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည်။ အထူးသဖြင့် ခရေပန်းလေးတွေက တစ်ခြံလုံး ပတ်ပတ်လည်ပင် စိုက်ထားသည်။ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းသော နေသောကြောင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးနှင့် ခြံကားပြီး ပြည့်စုံသော အိမ်လေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မေမေငယ်ကပန်းကို စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးသော်လည်း ခရေပန်း တစ်မျိုးကိုတော့ ဘယ်သောမှ မရောင်းခဲ့ပါ။ အပင်ပေါ်မှ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေလာသော ခရေပန်းတို့ကို ငေးကြည့်ရင်း အမြဲပြီးနေ တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ခရေပန်းကို ဘုရားတင်ပြီး တစ်ခါတလေကျ နမ်းရှိုက်ရင်း အလှဆင်နေတတ်၏။ သေချာသည်က မေမေငယ်သည် ခရေပန်းကို သက်ရှိလူပမာ အလွန်ချစ်မြတ် နိုး၏။ ခြံအနှံ့ ကြွေခနေသော ခရေပန်းကို နှမြောသတစွာဖြင့် ရောင်းဖို့ ဆူးပြောမိစဉ်က မေမေငယ် အလွန်စိတ်ဆိုး ခဲ့ဖူးသည်။

"မေမေငယ် ခရေပန်းကို ရောင်စားဖို့စိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး အလှကြည့်ဖို့ စိုက်ခဲ့တယ် ခရေပန်းလေးတွေ မြေပြင်ပေါ် လွပ်လွပ်လပ်လပ် ကြွေပါစေ နွမ်းသွားတဲ့အထိ အနံ့လေးတွေ သင်းပါစေ ဘယ်သူ့မှသူ့ကို မထိခိုက်စေရဘူး"

မေမေငယ် စကားတို့ကို သေချာနားမလည်သည့်တိုင် ဆူးထပ်မပြော ရဲခဲ့ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေမေငယ်ဟာ စက်ချုပ်သည့် ဝင်ငွေလေးအပြင်

တစ်နိုင်ငံတစ်ပိုင် ပန်းရောင်းတဲ့ အလုပ်လေးဖြင့် ဆူးကိုလူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ခဲ့ပါသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝ မပြည့်စုံသည့်တိုင် အေးအေးလူးလူး ဖြတ်သန်းခဲ့နိုင်၏။

ဆူးကျောင်းပြီးသည်အထိ မေမေငယ်ဟာ လိုလေးသေး မရှိအောင် ရုန်းကန်ထားခဲ့သည်။ အခုချိန်ဆို ဆူးလည်း ကျောင်းပြီးသွားပြီမို့ အလုပ်ရှာကာ မေမေငယ်ကို ပြန်လုပ်ကျွေးချိန် တန်နေပါပြီ။

ကျောင်းဆိုမှ ကျောင်းတက်စဉ်က ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့သော မောင့်ကို ဖျပ်ခနဲ သတိရမိတော့ ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်လာခဲ့ ပြန်သည်။

မောင်က ပြည့်စုံချမ်းသာလွန်းသည့် သူဌေးသား တစ်ယောက်ပါ။ ဘဝတွေက မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားလှသည်မို့ ဆူးမောင့်ကို လက်မခံဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါရဲ့

သို့သော် မောင်က ဇွဲကြီးလွန်းလှ၏။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ဆူးထံမှ အဖြေမရမချင်း လက်မလျှော့ဘဲ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အတန်းတူ မေဂျာတူမို့ ဆူးမောင့်ကို ရှောင်လွှဲဖို့ မလွယ်ကူလှပါ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ မောင့်အချစ်တို့ကို မလွန်ဆန်နိုင်စွာဖြင့် မောင့်ကို လိုလိုလားလားပင် လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ဆူးကိုယ်တိုင်က မောင့်ကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားခဲ့တာလည်း ပါသည်။

အချစ်၏ နေ့ရက်တို့က ချုံမြိန်လွန်းလှပါသည်။ မောင့်ရဲ့ အချစ်တွေနှင့် ဂရုစိုက်မှုအောက်မှာ ဆူးတကယ် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ ဆူးတို့ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ... ကျောင်းပြီးလို့ မောင့်မေမေနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အချိန်မှာပင် ဆူးယုံကြည်ခဲ့သည့် အချစ်တို့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။ ဆူးမျှော်လင့်ထားသည်က သူမ၏ နွမ်းပါးမှုအတွက် နိမ့်ချခံရမည် ဆိုသလောက်သာ ...။

အခုတော့ ထင်သည်ထက် ပိုဆိုးဝါး ခဲ့ရပါသည်။ ဆူးမသိသော မိဘ အပေါ် ပုတ်ခတ်စော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် နာကျင်မှုက တွေး မိတိုင်း နင့်ခနဲ။

ဘာကို အပြစ်တင်ပစ်ရမှာလဲ မသိတော့သည့်တိုင် သုံးနှစ်လုံးလုံး ချစ်ခဲ့ သည့်မောင့်ကို စွန့်ပစ်ရမည်ဆိုသည့် အသိကတော့ ဆူးကိုတကယ်နာကျင် စေခဲ့၏။ လွယ်လွယ်ချစ်ခဲ့သည် မဟုတ်တော့ ဒီနှလုံးသား၏ ဒဏ်ရာတို့ကို အချိန်တစ်ခုထိတော့ သူမတမြေမြေ ခံစားရင်း ကုသသွားရမည်သာ

မောင့်ကို အပြီးတိုင် မေ့ပစ်ရမည်ဆိုသော အသိက ဘယ်လောက်တောင် များ နာကျင်စေခဲ့သလဲဆိုရင် ပါးပြင်နှစ်ဖက်လုံး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားမှ သူမ မျက်ရည်ကျနေမှန်း သတိပြုမိတော့၏။ ဆူးဟာ မေမေငယ် ပျိုးထောင်ခဲ့ ပေးသည့် အတိုင်း မည်မျှပင် စိတ်ဓာတ်မာကျော နေလင့်ကစား တစ်သက် မှာ တစ်ခါသာ ချစ်ခဲ့ဖူးသည့် ချစ်သူကို လွယ်လွယ်မေ့ပစ် နိုင်သည်အထိ စိတ်တွေ မပြင်းထန် နိုင်ခဲ့လေတော့။

"ဆူး ..."

ရုတ်တရက် သူမအနား ရောက်လာသည့် မေမေငယ်ကြောင့် ဆူး ကပျာကယာ မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေငယ် က ဆူးကို တည်ငြိမ်စွာပင် စိုက်ကြည့်နေရင်းနှင့် ...

"သမီးရဲ့ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်"

"ရှင် ..."

သူမ အံ့သြသင့်နေစဉ်မှာပင် မေမေငယ်နောက်မှ ထွက်လာသည့် လူတစ် ယောက်ကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားပြီး အသားမကျသေးသည့် နှုတ်ခမ်းက ခပ်ဖွဖွလေး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

"မောင်"

"သမီးတို့ လွပ်လွပ်လပ်လပ် စကားပြောကြပါ"

မေမေငယ်က နားလည်စွာပင် ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ချစ်သူဖြစ်စကတည်းက မေမေငယ်နှင့် မောင့်ကိုမိတ်ဆက် ပေးထားသည်မို့ မောင်နှင့်ကရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမတို့ အိမ်လေးကိုလည်း မကြာခဏရောက်နေကြပင်။

"ဆူး ..."

မောင့်အသံကြားမှ ဆူးပြန်အသိဝင်လာပြီး မောင့်ကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် စိတ်တွေ ပျော့ညံ့သွားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလိုမကျ ဖြစ်မိကာ မျက်နှာကို ချက်ချင်းတင်းလိုက်ရင်း ...

"ရှင် ဒီကိုဘာလာလုပ်သလဲ"

"ဆူးရယ် မောင့်ကို သူစိမ်းဆန်တဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ မောင်ဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်ဘူး ဆူးကိုမောင်ဘယ်လောက် လွမ်းနေရလဲသိလား"

မောင်က လွမ်းဆွတ်စွာဆိုလာတော့ ဆူးရင်ထဲသည်လည်း ကျဉ်ခနဲဖြစ်အောင် ခံစားရပါသည်။ သို့သော် ဆူးပျော့ညံ့နေလို့ မဖြစ်သဖြင့် ...

"ရှင် ဒီကို မလာသင့်တော့ဘူး ကိုမာန်စပ်သာ"

"ဘာလို့ မောင့်အပေါ် စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံနေသလဲ ဆူး"

မောင်က သူမလက်လေးကို လှမ်းဆွဲရင်း မချင့်မရဲဆိုတော့ ဆူးဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်ပြီး ...

"ရှင့်အမေဆီကနေ အစော်ကားခံရပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျွန်မတို့က သူစိမ်းတွေ ဖြစ်သွားပါပြီ"

"ဆူးကမောင့်ကို မေ့ပစ်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မောင့်မှာတော့ မင်းကို

လွမ်းလွန်းလို့ သေမတတ်ပဲ အတားအဆီးတွေကြားက မင်းကိုတွေ့နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ မရမက ရှာနေခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ မောင့်ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် မင်းတကယ် ရက်စက်တယ်ကွာ"

မခံမရပ်နိုင်စွာ ဆိုလိုက်သော သူ့စကားအဆုံး ဆူးခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ကျွန်မနဲ့ မေမေငယ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မေ့ပစ်ဖို့ လုံလောက်နေပြီ မဟုတ်လား"

"ဆူးရယ် ဒီကိစ္စမှာ မေမေလွန်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဆူးဖက်က ရော နည်းနည်းလျှော့ပေးလို့ မရဘူးလား"

"လျှော့ပေးရမယ် ..."

"မောင်တို့ ဒီလိုဝေးကွာ မသွားချင်ဘူး ဆူးရယ် အန်တီငယ်ကိုခေါ်ပြီး မေမေ့ဆီ လာခဲ့ပါ နောက်ဆုံး ဆူးမိဘတွေ ဘာတွေဖြစ်နေပါစေ ကိုယ်ဂရုမစိုက်ဘူး မေမေ့ကိုသာ လက်ခံလာအောင် လိမ်ညှာလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆူးမိဘအကြောင်း ပြောပေးပါ"

"ဒီလောက် စော်ကားထားတဲ့ ရှင့်အမေရှေ့ကို ထပ်သွားပြီး ကျွန်မကရှင့်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာနဲ့ လိမ်ညှာပြောဆို ပေးရမယ်ဟုတ်လား မေမေငယ်ကပါ သူ့သမီးယောက်ျား တစ်ယောက်ရဖို့အရေး ဂုဏ်သိက္ခာ မဲ့ပေးရမယ် ရှင်ကျွန်မတို့ တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထားလာတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အထင်သေး လိုက်တာပဲ"

"ဆူး ဒီလိုမတွေးပါနဲ့ မောင်တို့ နီးစပ်ဖို့အတွက် ဆူးဒီလောက်လေးတောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား မောင့်ကို မချစ်ဘူးလားကွာ"

ဆူးမောင့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကျွန်မ မိဘအကြောင်းကို မပြောနိုင်ရင် ရှင့်အမေက ကျွန်မနဲ့ သဘောမ

တူဘူး မဟုတ်လား"

မာန်စပ်သာ ဘာမှမဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ ဆူးတစ်ချက် မဲ့လိုက်ရင်း

...

"ဒါဆိုရင် ရှင်ကျွန်မဆီလာခဲ့ပါ ဒီအိမ်လေးက ရှင့်အိမ်လို မခမ်းနားပေမဲ့ ရှင့်အတွက် အရိပ်ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်မှာပါ"

"ဆူးရယ် မောင့်မှာ ဒီအမေတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့တာပါ မေမေက မောင့်ကို လိုလေသေး မရှိအောင် ကျွေးမွေးပြုစုပြီး အဖေလိုရော အမေလိုရော ချစ်ခဲ့တာပါ မောင်ဘယ်လိုလုပ် မေမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရက်နိုင်မှာလဲ"

"ကျွန်မမှာလည်း မေမေငယ် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် မာန်စပ်သာ ရှင့်လို ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝန်းတောင် မရှိဘူးသိလား မပြည့်မစုံတဲ့ကြားက မေမေငယ်က ကျွန်မကို ရုန်းကန်ပြုစုခဲ့တာ ဒါကိုကျွန်မက ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မေမေငယ်ကို အောက်ကျို့ခိုင်း ရမှာလား ဘယ်လို နှလုံးသားနဲ့ ကျွန်မလုပ်နိုင်မှာလဲ ရှင်ကျွန်မအတွက်ကိုရော မတွေးပေးဘူးလား ရှင်သိပ်အတ္တ ကြီးလွန်းတယ်"

ဆူးဒေါသတကြီ ဆိုလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ ပျက်ပျက်နှင့် ...

"အခုလို မဟုတ်ပါဘူး ဆူးရယ် မောင်ဆိုလိုချင်တာက"

"တော်တော့ ရှင်ဘယ်လိုပဲ လှည့်ပတ်ပြောနေပါစေ ရှင့်ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်မတို့ကို ရှင့်အမေရှေ့ အောက်ကျို့ခိုင်းချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ် ကျွန်မမလုပ်နိုင်ဘူး ကျွန်မမေမေငယ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ကျွန်မနှလုံးသားထက် ပိုအရေးကြီးတယ်"

"ဆူး ..."

"ရှင်ပြန်ပါတော့ ရှင်အမေကို ရှင်ချစ်သလို ကျွန်မလည်း မေမေငယ်ကို ချစ်တယ် ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်မမေမေငယ် တန်ဖိုးထားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရှင် အတွက်နဲ့ အလဲအထပ် မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့"

ပြောရင်း ဆူးအသံက တုန်ယင်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသဖြင့် မာန်စင်သာ ဘယ်လိုမှ ပြောမရမှန်း နားလည်သွားပုံရသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ ထွက်သွားတော့ ဆူးတင်းထားသမျှ အားပါးတရ ငိုချပစ်လိုက်သည်။

ဟန်ဆောင်ထားသမျှ ဒီနှလုံးသားမည်မျှ နာကျင်နေသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အသိဆုံးပင်။ သို့သော် ဆူးဖက်ကို တစ်ချက်မျှ မငဲ့ဘဲ ဒီလိုတောင်းဆို ဝံ့သော မောင့်ကြောင့် ပို၍နာကျင် ရပါသည်။

အတန်ကြာအောင် ငိုပြီးနောက် ဆူးမျက်ရည် သုတ်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်လာလိုက်၏။ အိမ်ထဲမဝင်ခင် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဆူး ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

"ဆူးကို သားမေ့ပစ်လိုက်ပါ အန်တီငယ် မင်းအမေရှေ့ မသွားနိုင်ဘူး"

"ကျွန်တော်ဆူးကို တကယ်ချစ်တာပါ ဆူးလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်တာ အန်တီငယ် အသိဆုံးပါ ကျွန်တော်တို့အတွက် စဉ်းစားပေးပါဦး ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"အန်တီငယ်လည်း သားကို တောင်းပန်ပါတယ် ဆူးမိဘအကြောင်း လိမ်ညှာပေးပြီး သမီးကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သိက္ခာမဲ့စွာ လက်ထပ် ပေးဖို့က အခုမင်းပြောနေသလို မလွယ်ဘူး အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့ ပေါ်လာမှာပါ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းအမေရဲ့ အထင်သေးမှုတွေကို အန်တီနဲ့ ဆူးပဲ ခံရလိမ့်မယ်"

"အဲဒီအချိန် ကျတော့လည်း နည်းလမ်းပြန်ရှာလို့ ရမှာပါ အန်တီငယ်"

ရယ်"

ကြားနေရသည့် စကားတို့ကြောင့် ဆူးထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။
ကြည့်စမ်း ဒီလူမပြန်ဘဲ မေမေငယ်ကို ဖိအားလာပေး နေပါလား။

"အန်တီတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ မင်းထင်ထားသလား"

"ကျွန်တော် အဲသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆူးမိဘက ဘာဖြစ်နေ
လို့ အန်တီငယ် မပြောပြနိုင်ရ သလဲဗျာ"

"ရှင်တော်သင့်ပြီ ကိုမာန်စပ်သာ"

ဆူးဒေါသတကြီး အော်ပစ်ရင်း ဝင်လာတော့ မာန်စပ် မျက်နှာပျက်ယွင်း
သွားပြီး ...

"ဆူး မောင် ..."

"ရှင် ဘာမှဆက်မပြောပါနဲ့ ရှင်သိထားဖို့က မေမေငယ် သွားမယ်ဆို
ရှင်တောင် ကျွန်မသွားခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါစကားအကုန်ပဲ ရှင်ပြန်လိုက်
တော့"

"ဆူး ..."

"ရှင်မပြန်ဘူးဆိုရင် ရှင့်အမေကို ကျွန်မဖုန်းဆက် ခေါ်ရလိမ့်မယ်"

ဆူးပုံစံက တကယ်လုပ်မည့် ပုံမို့ သူစိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ထလိုက်ပြီး
...

"အန်တီငယ် ကျွန်တော်ပြန်လိုက် ပါဦးမယ် ဆူး ... မောင်ဆူးကို
လက်လျှော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကို ဆူးသိထားပါ"

သူထွက်သွားတော့မှ ဆူးပင့်သက်ချစ်ရင်း မေမေငယ်ကို အားနာစွာ ဆို
လိုက်မိသည်။

"မေမေငယ်ကို ဆူးတောင်းပန်ပါတယ် ဆူးကြောင့် မေမေငယ် စိတ်

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရပြီ"

မေမေငယ်က ဆူးကိုဘာမှ မတုံ့ပြန်ပါ။ ဆူးကိုလည်း မကြည့်ပါ။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသည့် မြေပြင်မှ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ခရေပန်းတို့ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။ အတန်ကြာတွင်တော့ မေမေငယ်ထံမှ သက်ပြင်းချသံလေး ထွက်လာပြီးနောက် ...

"သူ့ရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်သူမှထပ်ပြီး မနင်းခြေစေရဘူး မေမေငယ်တို့ အသက်နဲ့ ရင်းရပါစေ အဖြူစင်ဆုံး ကြွေလွင့်သွားတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ သိက္ခာကို ကာကွယ်ပေးရမယ်"

မေမေငယ် စကားကို ဆူးနားမလည်သည့်တိုင် ဘာမှမမေးဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ကြည့်ရတာ မေမေငယ်ထံတွင် ခရေပန်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိကောင်းရှိနေ ပါလိမ့်မည်။

မေမေငယ် ပြောခဲ့သလို အချိန်တန်ရင် ပန်းခရေပုံပြင်ကို ဆူးနားထောင်ခွင့် ရပါမှာပါလေ

"ဘယ်က ပြန်လာသလဲ"

ဧည့်ခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း ကြားလိုက်ရသော မေမေ့ထံမှ တင်းမာသော စကားကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ခနဲရပ်သွားသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း သူပြန်အလာကို စောင့်နေဟန်ရှိသော မေမေ့ကြောင့် သူမလုံမလဲဖြင့် ...

"သူငယ်ချင်း ဆီကပါ ..."

"မင်းက မေမေ့ကိုတောင် လိမ်တတ်နေပြီပဲ"

မေမေ့စကားကြောင့် သူအလိုလို ခေါင်းငုံ့သွားမိသည်။ မေမေ့ကို သူ

လိမ်၍မရမှန်း သူနားလည်မိတော့ အပြစ်ရှိသည့် စိတ်ဖြင့် ငြိမ်နေမိ၏။ ဒေါ်မိုးမာန်က သားဖြစ်သူကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ကို မေမေမင်းကို အပြတ်ပြောထားပြီးသား မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော် ဆူးကိုချစ်တယ် မေမေ"

"မေမေတရား လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးသား၊ ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးပြီးသားပါ အခုမင်းသူ့ဆီ သွားတော့ ဘာရခဲ့လဲ"

မေမေ့အမေးကို သူမဖြေနိုင်ပါ။ ဆွံ့အနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး မေမေက ခပ်ထွေထွေ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ကိုယ့်မျိုးရိုးသန့်တဲ့ အကြောင်းကိုတောင် လာမရှင်းပြ နိုင်ကတည်းက မင်းနားလည်သင့်ပြီး မာန်စပ်သာ မင်းဘယ်လိုမျိုးရိုးက မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သတ်ခဲ့သလဲ"

"မေမေ ဆူးကိုဒီလို မပြောပါနဲ့ ဆူးက မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ပါ ဆူးမိဘတွေဘာဘဲ ဖြစ်နေပါစေ ဆူးနဲ့မသက်ဆိုင်ပါဘူး"

"သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ ကြက်မှာအရိုး လူမှာအမျိုးတဲ့ မျိုးရိုးမသန့်ရင် အဲဒီလူက ဘာကြီးပဲဖြစ်စေ သူ့မျိုးရိုး စရိုက်တွေ သူ့ဆီရှိနေဦးမှာပဲ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ အဲဒီအသွေးအသားတွေ အမြဲစီးဆင်းနေတယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇစရိုက်က ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရဘူး သား"

မေမေ့အသံက နာကြည်းချက်ဖြင့် တင်းမာနေတော့ သူသက်ပြင်းသာ ချလိုက်မိ၏။ မေမေ့ကိုလည်း သူအပြစ်မမြင်သာ။ မေမေဘဝတစ်ခုလုံး ခါးစည်းရင် ဆိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်ဆိုးကို သူအသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

"မင်းအဖေ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာနဲ့တင် လုံလောက်ပြီ မာန်စပ် ဗီဇစရိုက် မ

ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းလာနိုးနိုးနဲ့ ပြုပြင်ပြီး ဘယ်လောက် ခါးသီး ခဲ့တယ်ထင်လဲ မင်းအတွက်နဲ့ငါ အားတင်းပြီး ဒီဒုက္ခတွေ ခါးစည်း ခံစားခဲ့ရတယ် အခုတော့ မင်းက မိန်းမတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ ငါ့ကို အာခံ နေပြီလား"

ဝမ်းနည်းဒေါသကြောင့် မေမေ့အသံက တုန်ရီနေတော့ သူစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ မေမေ့အနား တိုးကပ်လာပြီး ...

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်"

"ဒီမိန်းကလေးနဲ့ မပတ်သတ်တော့ဘူးလို့ မေမေ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ သား"

သားနှုတ်ခမ်းတွေ ဆွံ့အနေသည်ကို မြင်တော့ ဒေါ်မိုးမာန်ရင်ထဲ နာကျင် သွား၏။ မမှတ်မိချင်တော့သည့် အတိတ်ဆိုးကို ပြန်တွေးမိရင်း အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားမိသည်။ ခါးသက်ခြင်းတွေနှင့် သူ့အကြောင်း တွေး မိသည်နှင့် စက်ဆုပ်မုန်းတီး ခြင်းတွေက ရင်ထဲတန့်နဲ့ ဖြစ်လာမိသည် အထိ ပင် ...

ဦးမင်းသာ...

အဖေက လူလိမ်သူခိုး အမေက လောင်းကစားဒိုင်ကိုင်။မျိုးရိုးတစ်ခုလုံး စရိုက်ကြမ်းတွေနှင့် ဗီဇမကောင်းပါ။ သို့သော် ဦးမင်းသာက ပညာတတ် တစ်ယောက်မို့ ဒီစရိုက်တွေ မရှိလောက်ဟုထင်ကာ အချစ်စိတ်တွေမွန်ပြီး မိဘတွေ တားနေသည့်ကြားမှ ဒေါ်မိုးမာန် လိုက်ပြေးခဲ့သည်။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသည့် ဘဝကို အချစ်အတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်မှာ တကယ် မ ထိုက်တန်ခဲ့ပါ။

အဲဒီကတည်းက ရလိုက်သည့် ဒုက္ခတွေက ခါးသီးဖွယ်အတိ။ စရိုက်ကြမ်း

ဗီဇရုပ်တွေကြား ခံလိုက်ရသည်မှာ အလူးအလိမ့် ...

မမြင်ရက်တော့သည့် မိဘတွေက သူမနှင့် ဦးမင်းသာကို အိမ်ကြီးပေါ် ခေါ်ခဲ့သည်။ ဦးမင်းသာကိုလည်း သမီးမျက်နှာနှင့် လုပ်ငန်းအချို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးမင်းသာ၏ ဗီဇရိုက်ကာ ပြောင်းလဲမသွားပါ။ လစ်ရင်လစ်သလို လုပ်ငန်းကငွေတွေ ခိုးသည်။ သုံးသည်။ လောင်းကစားလုပ်သလို ပွေ့ရှုပ်နေသည်မှာလည်း ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်တားဆီးလို့ မရခဲ့ပါ။

ဒေါ်မိုးမာန် နေ့စဉ်မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး သူမမိဘများပင် သူမစိတ်ကြောင့် လုံးပါးပါးကာ ဆုံးသွားသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်မောသော ဦးမင်းသာက သူမကို ကွာရှင်းမပေးဘဲ နှိပ်စက်မြဲ။

အရွယ်မရောက်သေးသည့် သားမျက်နှာဖြင့် သူမခါးစည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သားဝဝနှစ်အရွယ်တွင် လောင်းကစားဝိုင်း တစ်ခုတွင် ဓားထိုးခံရပြီး ဦးမင်းသာ ဆုံးသွားတော့ ဒေါ်မိုးမာန်တစ်ယောက် ပျော်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ ဦးမင်းသာ မရှိတော့ ငွေညစ်ဖို့ ပတ်သတ်လာသည့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း လူမိုက်ငှားပြီး ကောင်းကောင်းပညာ ပေးလိုက်တော့ အနားပင် မကပ်ရဲတော့ပေ။ သူမသည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမဘဝကို ပုံအပ်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်လာသော သားကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတော့ သူမ အဖြစ်မခံပါ။ သို့သော် သားကို အကြမ်းဖက်ပါက ပိုဆိုးသွားနိုင်သဖြင့် ...

"ကောင်းပြီလေ မေမေကိုယ်တိုင် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နောက်ကြောင်းဘဝကို စုံစမ်းမယ် မင်းနဲ့ထိုက်တန်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဆင်းရဲပါစေ မေမေ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပေးမယ် မင်းသမီးတစ်ပါးလို ထားပေးမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ ..."

ပြုံးပျော်ရွှင်သွားသော သားမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးမာန် အဓိပ္ပာယ်ပါ ပါ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ရေရွတ်နေသည့် စကားကို သား ကြားပါက ပြုံးနိုင်ဦးမှာလား

"တကယ်လို့ သူကမင်းနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ခါ မင်းအနား မကပ်ရဲအောင် မေမေကောင်းကောင်း ပညာပေးရမယ် သားအတွက် မ တရားတဲ့ စစ်လည်း မေမေဆင်နွှဲ ရလိမ့်မယ်"

အတွေးဖြင့် ဒေါ်မိုးမာန် အချိန်အတော် ကြာသည်ထိ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးနေ ဆဲ

အပိုင်း(၃)

"သဘောတူလိုက်ပြီ ဟုတ်လား"

ဆူးအံ့ဩသင့်စွာ ဆိုလိုတော့ မောင်ကအောင်နိုင်သူ အပြုံးဖြင့် ...

"ဟုတ်တယ်ဆူးရဲ့ မေမေက မောင်တို့နှစ်ယောက် ကိစ္စကို ဝင်မစွပ်ဖက် တော့ဘူး မောင်တို့အချင်းချင်း ချစ်နေကြပြီး အဆင်ပြေနေရင် ပြီးတာပဲတဲ့"

"ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်လိုစိတ်ကူး ပြောင်းသွားသလဲ ရိုးရောရိုးရဲ့လား ဟင်"

"ဪ ... ဆူးရယ် မေမေ့ကို အကောင်းမြင်ပေး စမ်းပါ မောင်ဆူးအပေါ် တကယ်ချစ်မှန်းသိလို့ မေမေ လက်လျှော့လိုက်တာ နေမှာပေါ့ မေမေက မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်လေ မောင်စိတ်ဆင်းရဲ နေတာကို မမြင်ရက်လို့နေ မှာ"

မောင်ကတကယ်ကို ပျော်ရွှင်နေဟန်ဖြင့် ဆိုနေတော့ ဆူးဘာမှ ဆက်မ ပြောတော့သည့်တိုင် ရင်ထဲတွင်တော့ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ဒေါ်မိုး မာန်က လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ပေးမည့် မိန်းမမဟုတ်မှန်း ဆူးသိပ်သိတာ ပေါ့ ...။

"ကဲပါ ဘာမှ သိပ်တွေးမနေနဲ့ မောင်တို့ရှေ့ဆက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွား ကြရဦးနော် မေမေကမကြာခင် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားကို သွားရမယ် တစ် လနှစ်လလောက် အနည်းဆုံး ကြာဦးမယ် မေမေပြန်လာရင် မောင်တို့ကိစ္စ ကို စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့သိလား"

"သြော် ..."

"မောင့်မှာ ကြားကြားချင်း ပျော်လိုက်ရတာ ဆူးနဲ့ဝေးနေရတဲ့ အချိန်မှာ မောင်လွမ်းလို့ ရူးတော့မယ် အခုမှပဲ စိတ်အေးနိုင်တော့တယ် ဆူးရော မ ပျော်ဘူးလား"

"အင်း ... ပျော်ပါတယ်"

ဆူးအလိုက်အထိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်တိုင် ရင်ထဲတွင် အလိုမကျ ဖြစ်နေဆဲပင်။ မောင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေ ငယ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ မေမေငယ်က အတန်ကြာသည်ထိ ငြိမ်သက်နေ ရင်းမှ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကာ ...

"မုန်တိုင်းမကျခင်မှာ လေပြည်နုလေးတွေ ရှေ့ပြေး လာတတ်တယ်သမီး ဒီလိုပဲ တချို့တွေက တိုက်စစ်မဆင်ခင်မှာ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်ထား တတ်တယ် ရန်သူကို ကြိုးရှည်ရှည် လှန်းထားတယ် အလစ်ကြုံတာနဲ့ ဝင် တိုက်တော့တာပဲ ဒီသဘောတရားကို ငါ့သမီးနားလည်ဖို့ လိုတယ်"

"ဆူးနားလည်ပါတယ် မေမေငယ်ရယ် ဒါကြောင့် ဆူးမေမေငယ်ကို ပြော ပြထားတာပါ"

"ဘယ်အရာမဆို ချင့်ယုံပါသမီး ယုံကြည်မှုနဲ့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရင်း နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတတ်တယ် သတိလေးတော့ အမြဲထားထား ပါ သတိဆိုတာ ပိုတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေငယ်"

မေမေငယ်က ထိုမျှသာပြောသည်။ ဆူးမယုံမကြည် ဖြစ်နေသည့်တိုင် မောင့်ကိုလည်း ချစ်နေရသူမို့ ပြန်လက်တွဲခဲ့သည်။ မေမေငယ် စကားကို တော့ ဆူးမမေ့ဘဲ အမြဲသတိထားခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်လကြာသည်အထိ အခြေအနေက ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်
ကာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်မျိုး မကြုံရပါ။ ဆူးနှင့်မောင်သည်လည်း
ဟိုစဉ်ကကဲ့သို့ပင် လည်ပတ်ရင်း အချိန်တွေကို နဂိုအတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်
ရွှင် ဖြတ်သန်းနေရတော့ ဆူးရင်ထဲ သံသယတွေလည်း လျော့နည်းလာ
တော့သည်။

မောင့်မေမေနှင့် ပြဿနာဖြစ်ထား သည်ကိုပင် မေ့လျော့နေမိ သွားသည်
အထိ ဆူးတို့ ချစ်ခရီးလမ်းလေးက ပြန်အဆင်ပြေ လာတော့သည်။ ဒေါ်
မိုးသားငယ်ကတော့ ဆူးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေသာ ခိုးခိုးချနေမိသည်။

"ထက်မြတ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် မေမေငယ် ပျိုးထောင်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့
အယုံလွယ်ပြီး ဖြူစင်လွန်းတဲ့ နှလုံးသားကိုတော့ မေမေငယ် မပြောင်းလဲ
နိုင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ် သမီးလေးဟာ သူ့လိုပဲ နူးညံ့လှပတဲ့ နှလုံးသားလေး
ရှိနေပြန်တယ် သူ့လိုပဲ အယုံလွယ်လွန်းတဲ့ စိတ်ကြောင့် ငါ့သမီးလေးလည်း
တစ်နေ့ကျရင် နာကျင်ရပြန်ဦးမယ်"

ရင်မောစွာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သော သူမစကားတို့က ဘယ်သူမှ ကြား
နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ မိုးပြေးလေးအောက်မှာ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေလွင့်နေသော
ခရေပန်းတို့ကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိ သွားပြန်
တော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နွမ်းဖက် နာကျင်သွားမိပြန်၏။

အဆုံးမသတ်သေးသော ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ...

အဆုံးလည်းရှိမည် မဟုတ်သော ပုံပြင်လေး ...

"မေမေငယ်"

ဆူးခေါ်သံကြားမှ အတွေးလွန်နေသည့် ဒေါ်မိုးသားငယ် အသိဝင်လာ
တော့သည်။ မျက်နှာလေး ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသော ဆူးကိုကြည့်ပြီး

မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိရင်း ...

"ပြန်ရောက်ပြီပေါ့ သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ အရှေ့မှာ မေမေငယ် ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်"

"ဟုတ်လား ဘယ်သူများလဲ"

"ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်ပေါ့ ခုတလော ဒေါ်ကြီးအေးမြင့် အိမ်ကိုအလာ စိပ်နေတယ်နော် မေမေငယ် သူ့ကိုကြည့်ကျက်ပေါင်း သိလား တစ်ရပ်ကွက်လုံး အတင်းအဖျင်းလိုက် ပြောတတ်တယ် ဟိုစပ်စုဒီစပ်စုနဲ့ ပြီးတော့ အဘွားကြီးက အကျင့်ကကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး"

ပွစိပွစိပြောနေသော ဆူး၏ချစ်စဖွယ် အမူအရာလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးသားငယ် ပြုံးမိလိုက်ရင်း ...

"သူများတကာကို အခုလို မပြောရဘူးလေ သမီးရဲ့"

"ဆူးအမှန်တိုင်း ပြောတာပါနော် အဘွားကြီးက တစ်ရပ်ကွက်လုံးရဲ့ အော်ကြောလန် ဘယ်သူမှသူနဲ့ ပတ်သတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ သမီးရယ် မေမေငယ်က သူနဲ့ဒီတိုင်း အပျင်းပြေ စကားပြော ဖြစ်ရုံလေးပါ အလကား စိတ်ပူမနေနဲ့"

မေမေငယ် ထွက်သွားတော့ ဆူးမကျေမနပ်ဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်အမေထက်တောင် ကြီးသည့်အရွယ်ကို ဆူးတမင် ပုတ်ခတ်ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ။

အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူးဟု ဆိုသည့်အတိုင်း အဘွားကြီးက တကယ်ကို အကျင့်မကောင်းပါ။ သူများတကာ အတွင်းရေးတွေ အကုန်စပ် စုပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲ ဟုတ်တာ နည်းနည်း မဟုတ်တာများများ အတင်းအဖျင်း ပတ်ပြောကာ သတင်းလွှင့်တော့သည်။

ဒီကြားထဲ ခြေဆော့လက်ဆော့ကလည်း ရှိသေးသည်။ လည်လွန်းပြီး ကလိမ်ကကျစ် ကျတတ်သော အဘွားကြီးနှင့် မေမေငယ် ပန်သင့်နေသည် ကို ဆူးနည်းနည်းမှ မကြိုက်ပေါင် ...။

မကျေမနပ်တွေးပြီး ဆူးအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။ လုပ်စရာလည်း မရှိသည်မို့ မိုးအေးအေးနှင့် တစ်ရေးတမော အိပ်ပစ်လိုက်၏။ တစ် ပေါက်ပေါက် ကျနေသော မိုးသံကို ဂီတတစ်ခုလို နားဆင်းပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင်တော့ ...

အိပ်မက်လား ... တကယ်လား

ရေရေရာရာ မသဲကွဲပါ။

ဆူးသည် ခရေပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်နေသော လမ်းလေးတစ်ခုပေါ် ရောက်သွားခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး ဘေးနှစ်ဖက် စီတန်းစိုက်ပျိုးထားသော ခရေပင်များကို တအံ့တဩပင် ငေးကြည့်နေမိ၏။

"ငါဘယ်ရောက် နေသလဲ ..."

ဇေဝေဝါ တွေးနေမိစဉ်မှာပင် ခရေပန်းရနံ့တို့က စူးခနဲ ပျံ့လွင့်လာသည်။ မိုးရေ ဖြန်းထားခါစမို့ ထင်သည်။ လမ်းကလေးတစ်လျှောက် စိုစွတ်နေပြီး တစ်လမ်းလုံး တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေနေသော ခရေပန်းများကာ ဖွေးဖွေးလှုပ် နေတော့၏။

ဆူးကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဟိုငေးဒီငေး လျှောက်လာစဉ်မှာပင် တစ် နေရာ အရောက် တွေ့လိုက်ရသည်က ...

"ဟင်"

မြေပြင်ပေါ် ကြွေနေသည့် ခရေပန်းတွေကို ကောက်ယူနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။ ကျောဘေးထားသည်မို့ မျက်နှာ မမြင်ရသည့်တိုင်

ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်နေဟန်ကြောင့် အတော်လှမည် ထင်သည်။ ခရေပန်း ကောက်နေသဖြင့် ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံနွယ်လေးကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တစ်ပတ်ရစ်ထား၏။ နှုတ်မှလည်း ချိုကြည်အေးမြသော တေးသီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး သီဆိုနေသည်။

လူသူ အရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိသော လမ်းမပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆူးလိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားပြီး ထိုမိန်းကလေးအနား လျှောက်လာလိုက်ရင်း ...

"မမ ..."

ဆူးခေါ်သံကြောင့် ထင်သည် ... သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေ တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဆူး သူမနှင့် အနီးဆုံးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ...

"ဆူး လမ်းပျောက်နေလို့ပါ ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ ရှင့်"

"ခရေပင်လမ်းပါ"

သူမကဆူးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ဖြေလိုက်ကာ ခရေပန်းတို့ကို ဆက်ကောက်နေဆဲပင်။

"ခရေပင်လမ်း ..."

ဆူးဇေဝေဝါ ရေရွတ်လိုက်တော့ သူမက ခရေပန်း ကောက်နေရင်းနှင့်ပင် ...

"ဟုတ်တယ် ဒီလမ်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... ဆူးဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကို ရောက်နေမှန်းကို စဉ်းစားလို့မရဘူး မမရယ်"

"ဟင်း ... ဟင်း ..."

သူမထံမှ သဘောကျသော ရယ်သံတိုးတိုးလေး ထွက်လာ၏။ ထိုရယ်သံ

က တစ်မျိုးကြီးလိုပင် ဆူးစိတ်ထဲ ခံစားမိသော်လည်း စိတ်ထင်လို့ပါဟု ဖြေ
တွေးလိုက်ပြီး ...

"မမက ဒီမှာနေသလား ..."

"ဒီလမ်းက တို့ခရေပန်း အမြဲကောက်နေကျလေ ဒီလိုညနေခင်း အချိန်
တိုင်း တို့ရှိတယ်"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ မမနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဆူးသိထား ရအောင်လို့ပါ
..."

ဆူးစကားကြောင့် ခရေပန်း ကောက်နေသည့် သူမလက်လေး ရပ်တန့်
သွား၏။ ထို့နောက် ...

"တို့နာမည်လား"

အေးစက်သွားသော စကားကြောင့် စိတ်ထဲတစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားမိလိုက်
စဉ်မှာပင် သူမမျက်လေးက ဆူးဖက် တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာခဲ့ရာ ...

"အမလေး ..."

ဆူးအလန့်တကြား အော်ပြီး နောက်သို့ယောင်ယမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။
ဆူးမျှော်လင့် ထားသလို လှပသော မျက်နှာလေးတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ပြောင်
ကြီးဖြစ်နေရာ ...

မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် ဘာမှမပါသော ဟာလာဟင်းလင်း မျက်နှာ
ပြောင်ချော ကြီးကြောင့် ဆူးသည် ကြောက်လန့်တကြားပင် မျက်လုံးစုံမှိတ်
အော်ပစ်လိုက်၏။

"အား"

ထို့နောက် လူကဆတ်ခနဲ နိုးထလာတော့မှ အိပ်မက်မှန်း သိလိုက်ပြီး
သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သို့သော် ရင်တုန် မပြေသေးသဖြင့် ရေဘူးကို

ကမန်းကတမ်း မော့သောက်လိုက်ရသည်။

"ဘုရား ... ဘုရား အိပ်မက်ကလည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ"

တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူရင်း ဆူးပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် မိုးမရွာတော့ပါ။ ပန်းခြံထဲတွင်တော့ ခရေပန်း ကောက်နေသော မေမေငယ်ကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကြည့်ရတာ ဟိုအဘွားကြီး ပြန်သွား၍ မေမေငယ် ခရေပန်း ဆင်းကောက်နေတာ ဖြစ်မည်။

ဆူး ... စိတ်လေးပြန်တည် ငြိမ်သွားသည်နှင့် အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန် တွေးနေမိသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် အိပ်မက်က ထူးဆန်းကာ ချောက်ချားဖို့ ကောင်းလွန်းလှသည်။

ထို့ပြင် ဆူးသတိပြုမိသည်က မေမေငယ်ထံမှ ပန်းခရေဆိုသည့် နာမည် ကြားခဲ့ရပြီးသည့် နောက်တွင် ဒီလိုထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်တွေ မက်လာခဲ့ သည်။

ဒါဟာ သာမန် တိုက်ဆိုင်မှုပဲလား

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆူးကိုကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စေသော ခရေပန်းတို့ကို တော့ ဆူးမနှစ်မြို့သလို ခံစားတတ်လေပြီ ဖြစ်သည်။

"မေမေငယ် ဆူးလှလား"

ရွှေအိုရောင် ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် အလှကြီး လှနေသောဆူးကို ဒေါ်မိုးသား ငယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ငေးကြည့်နေရင်း ...

"သိပ်လှတာပဲ သမီးရယ်"

"အဟင်း ..."

ချိုလွင်သော ရယ်သံလေးက ဘယ်လောက်တောင်များ ကြည်နူးဝမ်းသာ နေမှန်း သိသာနေတော့ ဒေါ်မိုးသားငယ် သက်ပြင်းခိုးချ လိုက်မိ၏။

"လာမဲ့လမှာ ကျွန်တော်မွေးနေ့ရှိတယ် မေမေက မွေးနေ့ပွဲနဲ့အတူ ကျွန်တော်နဲ့ဆူးရဲ့ စေ့စပ်ပွဲလေးအဖြစ်ပါ တစ်ခါတည်း ကြေညာပေးမလို့ပါ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကို ဆူးနဲ့အန်တီငယ်ပါ တက်ပေးပါဗျာ မေမေက သူ့ချွေးမ လောင်းလေးအတွက် ကြိုချုပ်ထားလို့ရအောင် နိုင်ငံခြားကနေ ပိတ်စလေးပါ ပို့ပေးလိုက်တယ် အကောင်းဆုံး ဒီဇိုင်းနာနဲ့လည်း သေချာ အပ်ပေးထားတယ် မေမေဒီမှာ မရှိပေမဲ့ နိုင်ငံခြားကနေပြီး အားလုံးလိုလေ သေး မရှိအောင် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်"

မာန်စပ်သာပြောစဉ်က ဒေါ်မိုးသားငယ် စိတ်ထဲ အလိုမကျ ဖြစ်ကာ သံသယ ဝင်နေခဲ့သည်။ အခြေအနေက ဤမျှထိ လွယ်ကူရိုးစင်း လွန်း နေသည်လား။

ဒေါ်မိုးမာန်မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်မျိုး ရှိနေမည်နည်း။ ဒါဟာ သဘောရိုး တစ်ခုဟု ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်ထားသည့်တိုင် ငြင်းဆန်ရန် အကြောင်းပြချက် မယ်မယ်ရရ မရှိသဖြင့် ဒေါ်မိုးသားငယ် စိတ်မသက်သာ စွာ အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။ ယခုဆိုလျှင် မာန်စပ်သာ၏ မွေးနေ့ ပွဲသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဧည့်ခံပွဲက ညနေပိုင်း ဒေါ်မိုးမာန်၏ ခြံဝင်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မိုးမာန် က ဒီနေ့မနက် ပြန်ရောက်ကာ သားဖြစ်သူပွဲကို အချိန်မီ ပြန်တက်မည်ဟု ဆို၏။ နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ပညာရှင်ထံတွင် ဆူးကိုလှလှပပ ခြယ်သ ပြင်ဆင် ခိုင်းထားသည်မှာ လိုသည်ထက် ပိုလွန်းသဖြင့် ဒေါ်မိုးသားငယ် စိတ်ထဲစနိုးစနောင့် ဖြစ်မိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ပျော်နေသော ဆူးမျက်နှာ လေးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေ ခိုးချမိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် ...။

"လှလိုက်တာ ဆူးရယ်"

ဆူးကို ကြိုရန်ရောက်လာသည့် မာန်စပ်က ဆူးကို မြင်တော့ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရင်း ရင်ခုန်လိုက်မောစွာ ဆိုမိသည်အထိ ဆူးက ရွှေအိုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် လှလွန်းနေ၏။ ဆူး ရှက်စနိုးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"မောင့် မေမေ ပြန်ရောက်ပြီလားဟင်"

"ရောက်ပြီ ဆူးနဲ့အပြိုင်လှအောင် ပြင်ဆင်နေတယ် ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကိုတော့ အားနာပါတယ် မောင့်ချစ်သူအလှမှာ အရှုံးပေးရတော့မယ်"

မောင့်စကားကြောင့် ဆူးမောင့်ကို မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက်သည်။ မောင်က ဆူးလက်လေးကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"ကဲလာ သွားရအောင် ဟိုမှာဧည့်သည်တွေ စုံနေလောက်ပြီ"

မာန်စပ်နှင့်ဆူးက ပျော်ရွှင်နေသလောက် ဒေါ်မိုးသားငယ်ကတော့ စိတ်တွေ လေးလံနေခဲ့သည်။ ဧည့်ခံပွဲဆီ ရောက်တော့ လူအတော်များများ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝန်းလောက်သာ ဖိတ်ထားသော်လည်း ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမြင့် သူများပီပီ တက်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်တွေက များသည်။

မောင့်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်း လောက်သာ ဖိတ်ထားသည်မို့ လူနည်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း အခုလို စည်စည်ကားကား မြင်လိုက်ရသည်မို့ ဆူးအနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိသည်။ အင်းလေ မောင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဓနရှင်မို့ အသိအကျွမ်းတွေ များလွန်းတာ သိပ်တော့ မဆန်းပါ။

ထို့နောက် မောင်ချထားပေးသည့် နေရာတွင် ဆူးနှင့်မေမေငယ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မောင်က သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်နုတ်ဆက်နေပြီးမှ သူမအနား

ရောက်လာပြီး ...

"ဆူး မေမေက နောက်ကျလိမ့်မယ် ပွဲအရင် စနင့်ပါတဲ့"

"ဟေ့ ... မာန်စပ်"

ဆူးဘာမှ ပြန်မပြောသေးခင်မှာပင် မောင့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အနားရောက်လာပြီး ...

"ဘယ်လိုလဲ ဆရာသမား birthday မှာ အထူးသတင်း ကြေညာစရာ ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားထားတယ်နော်"

ဆူးကို မျက်စပစ်ရင်းဆိုတော့ ဆူးရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းလေးငုံ့မိသည်။ မောင်က တပြုံးပြုံးနှင့် ...

"လူစုံပြီဆိုတော့လည်း ကြေညာရတော့တာပေါ့"

ထို့နောက် မောင်ကမိုက်ယူပြီး ရှေ့ဆုံးက ဂီတစင်လေးပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်ကာ ...

"ဒီနေ့ကျွန်တော့် Birthday partyကို တက်ရောက်ပေးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမအားလုံးကို ပထမဆုံး အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်ပါတယ်"

မောင့်အသံကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်ကာ မောင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။ မောင်ကဆူးကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ကြည့်နေရင်းနှင့် ...

"ပြီးတော့ ကျွန်တော် အသိပေးချင်တာက ဒီပွဲကမွေးနေ့ပွဲ သပ်သပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဆူးနဲ့ စေ့စပ်တဲ့ အခမ်းအနားတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကြေညာချင်ပါတယ်"

"ဖြောင်း ဖြောင်း ... ဖြောင်း"

"ဆူး စင်ပေါ်တက်လာပေးပါဗျာ"

မောင်ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့ ဆူးစင်ပေါ်သို့ ရှက်ရွံ့စွာပင် လျှောက်လာလိုက်သည်။ မောင်က ဆူးလက်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားပြီးနောက် ...

"ဒီပွဲကို ကျွန်တော်နဲ့ဆူးရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ အခမ်းအနားအဖြစ် ဂုဏ်ပြုပေးကြပါခင်ဗျား"

"ဖြောင်း ... ဖြောင်း"

ဝေါခနဲ ထွက်လာသော လက်ခုပ်သံတွေကြောင်း ဆူးကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့သော် လက်ခုပ်သံတွေ ငြိမ်ကျသွားသည့် အချိန်တွင်တော့ ...

"ဒီပွဲကို ကျွန်မ ကန့်ကွက်ပါတယ်"

"ဟင် ..."

"ဟာ"

တင်းမာပြတ်သားသော အသံတစ်ခုကြောင့် အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ အားလုံး တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အနီရင့်ရင့် ပွဲတက်ဝတ်စုံနှင့် လွန်စွာ တောက်ပ ထည်ဝါနေသော ဒေါ်မိုးမာန်။

"မေမေ"

ဒေါ်မိုးမာန်က မာန်ပါသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူမတို့နား လျှောက်လာရင်းနှင့် ...

"ဒီပွဲကို ကျွန်မဖက်က လုံးဝကန့်ကွက်ပါတယ်"

"ဟာ ... မေမေ"

"ရှင် ... ဒါဘာသဘောလဲ ..."

ဒေါ်မိုးသားငယ် နေရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ ဆိုလိုက်တော့ ဒေါ်မိုးမာန်က ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ရှင်က ရှင့်မွေးစားသမီး အကြောင်းပြောဖို့ မလာနိုင်ဘူးလို့ တသွင်သွင် ငြင်းခဲ့သမျှ ခုလိုပွဲနဲ့ပင့်တော့ လိုက်လာရဲသားပဲ"

"မေမေဘာတွေ ပြောနေသလဲ"

မာန်စဝ် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဆိုလိုက်သလို ဆူးမျက်နှာလေးသည့် ရှက်စိတ်ကြောင့် နီရဲလာတော့သည်။ အားလုံးက ငြိမ်သက်နေရင်းနှင့် အခြေအနေကို စိတ်ဝင်စားစွာပင် အကဲခတ်နေသည်။ ဒေါ်မိုးမာန်က ဆူးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

"ကျွန်မအသက်တမျှ တန်ဖိုးထားပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားနဲ့ မျိုးရိုးအောက်တန်းကျတဲ့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ လုံးဝသဘော မတူပါဘူး"

"အို ..."

"ဟာ ..."

အကုန်လုံး အံ့ဩသင့်သွားသလို ဆူးတစ်ယောက်မှာလည်း ရှက်ဒေါသဖြင့် ...

"အန်တီ ဘာစကားပြောလိုက်သလဲ မျိုးရိုးအောက်တန်း ကျတယ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မင်းက ရုပ်ရည်လေးပဲလှပြီး အချင်းလုံးဝ မရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

"မေမေဘာတွေ လုပ်နေသလဲ ကျွန်တော်တို့ကို အရှက်ကွဲနေသလားဗျာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး"

ဒေါသတကြီး ဆိုလိုက်သော မာန်စစ်စကားကြောင့် ဒေါ်မိုးမာန် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"စိတ်လျှော့ပါသားရယ် သားနားလည်အောင် မေမေ ရှင်းပြမှာပေါ့ သားကိုသူတို့ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခု သားသိသင့်ပါတယ်"

"ကျွန်မကဘာတွေ ဖုံးကွယ်ရမှာလဲ ရှင့်စကားတွေ တရားလွန်လာပြီနော် ဒေါ်မိုးမာန်"

ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာကာ အံ့ကြိတ်ရင်း ဆိုလိုက်သည့် ဆူးစကားကြောင့် ဒေါ်မိုးမာန်ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

"ဒီမှာ မိန်းကလေး ငါသုံးလလုံး ပျောက်နေခဲ့တာ နိုင်ငံခြားရောက်နိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး မင်းတို့ မပြောရဲခဲ့တဲ့ မင်းတို့ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ စုံစမ်းနေခဲ့တာပဲ"

"ဘယ်လို ..."

"ငါသားလေး လူရွေးမှားမှာစိုးလို့ ငါသုံးလလုံး အချိန်ရောငွေရော စိုက်ပြီး အပင်ပန်း ခံခဲ့တယ် ငါ့သားအတွက် ငါပင်ပန်းရကြိုး နပ်ခဲ့ပါတယ် မင်းတို့ သားအမိရဲ့ ယုတ်မာမှု သားအပေါ် လှည့်စားထားတာတွေ အကုန်သိခဲ့ရတယ်"

ထို့နောက် ဒေါ်မိုးမာန်က သားအနားသို့ လျှောက်လာပြီး ခနီးခနဲ အပြုံးတို့နှင့် ...

"သားကို သားချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘာတွေ ဖုံးကွယ်ထားလဲ သိလား ..."

"....."

မာန်စစ်သာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် အံ့သြနေသည်။ ဒေါ်မိုးမာန်က

ဆူးဖက် ပြန်လှည့်လာပြီး ...

"မိုးသားငယ်နဲ့ မင်းက ဘာမှ မတော်စပ်ဘူးဆူး သူကမင်းကို ငယ်ငယ် ကတည်းက မွေးလာခဲ့တယ် မင်းမိဘကိုမသိဘူး မဟုတ်လား အန်တီမင်း ကို စေတနာနဲ့ ပြောပြမယ် မင်းအမေကို ဘယ်သူလို့ထင်လဲ ... ဟင်း ဟင်း ဆောင်ကြာမြိုင်က အကြီးစား မိန်းမပျက်ပဲ"

"ရှင်"

"အခကြေးငွေယူပြီး ယောက်ျားတကာနဲ့ နေတယ် နောက်ဆုံး အဖေမပေါ်ဘဲ မင်းကို မွေးလာခဲ့တယ် အဲဒီကလေးကို မွေးဖို့အဆင်မပြေလို့ မိုးသားငယ်ဆီ ပို့လိုက်တယ် မိုးသားငယ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ ရှိတယ်လေ ဆောင်ကြာမြိုင်ကနေ ကယ်ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးပေါ့"

"ဟင်"

မျှော်လင့်မထားသော စကားများက ဒူးတွေခွေညွတ် ကျလုမတတ်ပင် ဆူးကို ခံစားသွားစေခဲ့၏။ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုနှင့် မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ ခေါင်းကို သွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး"

"မင်းမယုံကြည်ရင် မင်းရဲ့ မွေးစားမေမေကို မေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ သူငြင်းရဲလား ငါ့ကြည့်ရ သေးတာပေါ့"

ရှက်ရွံ့မှုကြောင့် ဆူးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်အချို့ စီးကျလာပြီး မေမေငယ်ကို တောင်းပန်းတိုလျှိုသော အကြည့်တို့ဖြင့် ...

"မေမေငယ် ... ဒါ ... ဒါတွေက အမှန်မဟုတ်ပါဘူးနော် အမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆူးကိုပြောစမ်းပါ"

ဒေါ်မိုးသားငယ် နှုတ်ခမ်းတို့က တုန်ယင်ကာ ဘာစကားမှ ထွက်မကျလာ

ပါ။ ရက်စက်လွန်းသော ဒေါ်မိုးမာန်လုပ်ရပ်အတွက် စပ်ဆုပ်အံ့ဩ လွန်းစွာ ဖြင့် ...

"ရှင် ... ဘာလို့ဒီလို လုပ်ရသလဲ"

ဒေါ်မိုးမာန်က မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်လိုက်ရင်း ဒေါ်မိုးသားငယ် အနားသို့ လျှောက်လာပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်၏။

"နောက်ထပ် ငါ့သားနားယောင်လို့တောင် ခြေတစ်လှမ်းလေး တိုးကပ်မ လာရဲအောင် သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်တာပဲ"

ဒေါ်မိုးသားငယ် ဆွံ့အနေသည်ကို မြင်တော့ ဆူးတစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လိုက်၏။ ပြင်းထန်သော ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသော ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်မှုက ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ...

"ဪ ကျန်သေးတယ် မင်းအမေက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ ယောက်ျားတွေ နဲ့ ပျော်ပါးရင်း အသတ်ခံလိုက် ရတယ်ဆိုလား အဲဒီသတင်းတော့ ရခဲ့တယ် အသတ်ရှင်သေးလား တကယ်သေသွား ခဲ့သလားဆိုတော့ မင်းက သူ့သမီး ပဲ စုံစမ်းလိုက်ပေါ့"

"တော်ပါတော့"

ဆူးမခံမရပ်စွာ အော်လိုက်တော့ ဒေါ်မိုးမာန်မျက်နှာက တင်းခနဲ ဖြစ်သွား ပြီး ...

"မင်းလို အမျိုးပျက် အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမက ငါ့သားကို မှန်းရဲတာ သိပ်အံ့ ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ မင်းမရှက်တတ်ပေမဲ့ မင်းနဲ့ပတ်သတ်မိတဲ့ ငါ့သား ကိုယ်စား ငါသိပ်ရှက်တယ် မင်းအကြောင်းသာ ငါမစုံစမ်းဘဲ ငါ့သား စိတ် ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောပေးခဲ့ရင် အရှက်ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်း မ ရှိတဲ့လူနဲ့ အမျိုးတော်ရမှာ တွေးပြီးတောင် အန်ချင်လာတယ် ဘယ်လောက်

တောင် ကံကောင်းလိုက်သလဲ သီသီလေးပဲ ငါ့သားဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့နိုင် တယ်"

ထို့နောက် ဒေါ်မိုးမာန်ကအားလုံး ရှိရာသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ကျွန်မနေရာမှ ဘယ်သူကများ ဒီမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ကိုယ့်သားကို သဘောတူနိုင်မှာလဲ"

တီးတိုးဝေဖန်သံတွေ ထွက်လာ၏။ အထင်မြင်သေး ရှုတ်ချသည့် အကြည့် တွေကြား ရှက်လွန်းသဖြင့် သူမအခိုးအငွေ့တစ်ခုလို ပျောက်ကွယ်သွားပစ် ချင်သည်။

ဒေါ်မိုးမာန်ဟာ သူမကို လူသူကြားထဲ အရှက်ခွဲပစ် နိုင်ဖို့အတွက် အားလုံး ကို အကွက်ကျကျ စီစဉ်ထားပါလား ...။

မောင်နှင့် သဘောတူသယောင်လွှတ်ပြီး ချောသိပ်ထားသည်။ အလှဆုံး သော အဝတ်အစားတွေ ဆင်ပေးပြီး အလှဆုံး မိတ်ကပ်တွေ ခြယ်သခိုင်းခဲ့ သည်က ခုလိုလူကြားထဲမှာ လှလှပပကြီး အရှက်ကွဲပစ်ဖို့ အတွက်တဲ့လား။

ရက်စက်လိုက်တာ

ဆူးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေက တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ၏။ တိရစ္ဆာန် တစ် ကောင်ပမာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသည့် အထင်အမြင်သေး အကြည့်တွေကြား သူမအရှက် တရားတို့ကာ အကြိမ်ကြိမ် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီ ထင်သည်။

"မေမေ ..."

"သား ဘာမှမပြောနဲ့ အခုမေမေ မေးတာပဲဖြေ သူ့အကြောင်းကို သားသိ ပြီဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ဆက်ပြီးလက်တွဲ ချင်သေးလား"

မာန်စပ်သာ ဆွံ့အနေ၏။ ဒေါ်မိုးမာန်က အောင်နိုင်သူလို ပြုံးလိုက်သည်။

ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် နှုတ်ဆိတ်နေသော မောင့်ကိုကြည့်ပြီး ဆူး
အခြေအနေ တစ်ခုကို အံ့သြနာကျင်စွာပင် သိလိုက်၏။ မောင်က သူမကို မ
ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကာ ...

"မင်းဘာလို့ ငါ့ကို လိမ်ထားရသလဲဆူး"

မောင့်အသံက တင်းမာနေ၏။ အကြည့်တွေက အထင်မြင် သေးခြင်းတွေ
နှင့် ...

ဆူးရင်တွေ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားသည့်အလား ခံစားရသည်မှာ နင့်
ခနဲ။ ဆူးမျက်ဝန်းသည် ရှက်ရွံ့မှုကြောင့် အရာအားလုံး မှုန်ဝါးကုန်၏။ ဘာ
မှသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်တော့သည်အထိ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ် ခြင်းများက တစ်
ကိုယ်လုံး ထုံကျင်စေတော့သည်။ ပြင်းထန်းသော ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် မခံရပ်
နိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင်တော့ ဆတ်ခနဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရာ နောက်ပါးဆီ
က ပျံ့လွင့်လာသည့် စကားက ...

"သူတို့ရပ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှန်သမျှ ကင်းပွန်းရည်နဲ့ နွားနို့ရောပြီး ဆေးချပစ်ပါ
အိမ်ကျက်သရေ တုံးတယ်"

အို လုပ်ရပ်ကြလိုက်တာ ...

အဆုံးစွန်သော ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေနှင့် ဆူးခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးလာရင်း
နာကျင်မှုတွေက ရင်ထဲစူးခနဲ စူးခနဲ ထွက်ပြေးရာ လမ်းတစ်လျှောက်
မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်

"ဆူး ဆူး"

မေမေငယ် ခေါ်သံလား ... ဟင့်အင်း သူမမကြားချင်ပါ။ မုန်းသည်
အားလုံးကို မုန်းသည်။

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလျက် အသိစိတ် ကင်းမဲ့စွာ သူမ

ဦးတည်ရာမရှိ ထွက်ပြေးနေမိဆဲ ... တစ်နေရာ အရောက်တွင်တော့
လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်က ကားမီးရောင်လက်လက်။ ပြီးနောက် ...

"တီ တီ"

အဆက်မပြတ် ကားဟွန်းတီးသံ ...။ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့လေရာ ...

"ဝုန်း ..."

"အား"

ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုနှင့်အတူ သူမကိုယ်လေး လွင့်စဉ်သွားပြီးနောက်
အရာအားလုံးသည်လည်း မှောင်အတိနှင့်။

ဟင့်အင်း ပြန်မနီးလာပါစေနဲ့ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်ပြီး သူမ
သေဆုံး သွားပါစေတော့။

သတိမမေ့ခင်လေး နာကျင်စွာ ရေရွတ်ရင်း သွေးအလူးလူးနှင့် မျက်နှာ
ထက်ဝယ် မျက်ရည်အချို့က လွင့်စဉ်နေဆဲ

အပိုင်း(၄)

နာကျင်မှု ...

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ခါးသက်သော နာကျင်မှုတွေနှင့် လူးလိမ့်ပြီး သူမသတိ ရလာခဲ့သည်။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းတို့ကို အားယူဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသည်က ပင့်ကူမျှင် အထပ်ထပ် ရစ်တွယ်နေသော ကျပ်ခိုး ...

"ဟင် ..."

စိမ်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ကိုက်ခဲနာကျင် နေသည့်ကြားမှ သူမလူးလဲ ထလိုက်၏။ အနည်းငယ် မှောင်ရိပ်သန်းနေသော အခန်းနွမ်းနွမ်းလေးထဲ သူမရောက်နေပါလား။

ကျိုးပဲ့ ပျက်ဆီးနေသော ပရိဘောဂများ၊ နံရံကျပ်ခိုးတစ်လျှောက် ရစ်တွဲနေသည့် ပင့်ကူမျှင်များ ဖုန်အလိမ့်လိမ့်နှင့် ကြမ်းခင်း

ဒါတွေ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အခန်းလေးက ဘယ်လောက်ဟောင်းနွမ်းပျက်ဆီးနေမှန်း သိသာပါသည်။ သူမစိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။ သူမရောက်နေသည်က အိမ်ကြီးတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ် ဖြစ်ပုံရသည်။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဖက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်တော့ ...

"ဟင် ..."

ပေ၄၀ နီးပါးရှိသည့် ခရေပင် တစ်ပင်အောက်တွင် စန္ဒာရား တီးနေ

သော မိန်းကလေးတစ်ဦး။ ထိုမိန်းကလေး တီးခတ်နေသည့် ချုံမြိန်သာယာ
သော စန္ဒာရားသံလေးက သူမနားစည်သို့ ငြိမ်ငြိမ်လေး စီးဝင်လာခဲ့ရာ
...

"အို ... နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ"

ဆူးမနေနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ မိန်းကလေးက ကျောပေး
နေသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံနွယ်များက
မြေပြင်ပေါ်တွင် ပုံကျနေတော့သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင်တော့ ခရေပန်းတို့က
ဖွေးခါလို့ နေပြန်၏။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်"

အခန်းအပြင်ကနေ တရှပ်ရှပ် ကြားနေရသည့် ခြေသံကြောင့် ဆူးကျော
လေး ဆတ်ခနဲတွန့်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အကြည့်ခွာလိုက်ပြီး
တံခါးပေါက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာလိုက်သည်။ အပြင်ဖက်တွင် ခြေသံ
များစွာက တရှပ်ရှပ် ထွက်ပေါ်နေဆဲ ...

အပြင်ဖက်တွင် လူရှိသည်ဟူသော အသံကြောင့် ဆူးအားတက်သွားပြီး
တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ချိန်တွင်တော့ ...

"ဟင် ..."

အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါ။ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ကျိုးပဲ့ပျက်ဆီး နေ
သော ပရိဘောဂများသာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆူးအံ့သြသင့်စွာ ...

"ခုနခြေသံတွေ အများကြီး ကြားရပါတယ် အခု ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

ဆူးမတင်မကျတွေးရင်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ ဖုန်အလူး
လူး ထနေသော ကြမ်းခင်းတွေမှာ ခြေရာများစွာ တွေ့ရပြီး လူသူ
အရိပ်အယောင် လုံးဝမမြင်ရသဖြင့် သူမစိတ်ထဲပို၍ စဉ်းစားရ ခက်နေ

မိသည်။ ကြမ်းခင်းတွေက ဆွေးမြေ့လွန်းသဖြင့် ခြေထောက်ကျုံ့ကျ သွားမှာ ပင် စိုးရိမ်နေရ၏။

ဆူးအပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် ...

"ကျွီ"

"အမေ့ ..."

ရုတ်တရက် အနားတွင် ဖြတ်ပြေးသွားသည့် အရာတစ်ခုကြောင့် လန့်ဖျပ် သွားပြီးမှ သေချာကြည့်တော့ ကြွက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ် ချင်မိသွား၏။ ထို့နောက် မြင်ရသည့် လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာစဉ် မျက်လုံးပေါင်းများစွာက သူမကို စိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ခံစား ရသဖြင့် ကျောထဲစိမ့်တက် လာတော့၏။ လှေကားအဆုံး ရောက်ချိန်တွင် ...

"ဟင်း"

သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည့် ရှည်လျားသော သက်ပြင်းချသံကြောင့် ဆူး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပြီး ...

"လူရှိလား ..."

မရဲတရဲ မေးလိုက်သော်လည်း ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရပါ။ သွေးလန့်နေ ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်စဉ်မှာပင် ...

"ဝုန်း"

"အမလေး ..."

မျက်လုံးရှေ့ ရုတ်တရက် ကျလာသည့် အရာတစ်ခုကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ သူမရှေ့ ကျလာသည်က ကြိုး တစ်ချောင်း။

ဆူးအံ့သြသင့်စွာ ကြိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးက အတော်လေးတုတ်

ကာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိပြီး အဖျားတွင် သွေးလိုလို အနီစက်လေးများ စွန်းထင်နေရာ စိတ်ထဲမသတိ သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒီကြိုးဘယ်က ကျလာပါလိမ့်

အတွေးဖြင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လာချိန်တွင်တော့ ရင်တစ်ခုလုံး အေးခနဲ ဖြစ်ကာ ကြက်သေ သေသွားတော့သည်။ မြင်လိုက်ရသည်က ...

ကြိုးက တုတ်တန်းတစ်ခု ပေါ်ကနေ တွဲခိုကျလာသည်။ သို့သော် ထိုတုတ် တန်းပေါ်တွင် ရှိနေသည့် နောက်ထပ်အရာ တစ်ခုကတော့

မျက်နှာဖြူဆုတ်ဆုတ် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့် အင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်း ဝတ်ထား သည့် ဆယ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

ထိုမိန်းကလေးက တုတ်တန်းပေါ်တွင် ခြေတွဲလွဲထိုင်ပြီး သူမကို မျက်လုံး သေကြီးနဲ့ ငုံ့ကြည့်နေရာ ...

"အမလေး ..."

ဆူးအလန့်တကြား အော်ပြီး တံခါးမရှိရာသို့ အမြန်ပြေးသွား လိုက်သည်။ တံခါးကို အမြန်တွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်ရောက်သည့်ထိ လူကထိတ်လန့် တုန်ယင်နေဆဲ။

"ဘုရား ... ဘုရား အဲဒါ လူလား သရဲလား"

သူမချောက်ချားစွာ ရေရွတ်ရင်း အကြည့်က တစ်နေရာ ရောက်သွားတော့ ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲ ရပ်သွားပြန်သည်။

ခုနစ်အပေါ်ထပ်ကနေ ကြည့်စဉ်က မြင်တွေ့ရသည့် ခရေပင်လေး။ သို့သော် စန္ဒာယားတီးနေသော မိန်းကလေးက မရှိတော့ပါ။ စန္ဒာယားခုံပါ မတွေ့ တော့သဖြင့် ဆူးအံ့သြ ထိတ်လန့်သွားရင်း ခရေပင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ လိုက်သည်။

"ခုနလေးတင် အဲဒီမိန်းကလေး ဒီမှာရှိနေတာပါ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ..."

ဆူးခရေပင်အောက်ရပ်ရင်း နေရာအနှံ့ မျက်လုံးဝှေ့ကာ လိုက်ရှာနေမိသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ခရေပန်းတို့က ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ သကဲ့သို့ အပင်ပေါ်တွင်လည်း ခရေပန်းတို့က တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေနေဆဲ။

ဆူးအိမ်ကြီးထဲလည်း ပြန်မဝင်ရဲသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်နေစဉ်မှာပင် ...

"တောက် ... တောက် ..."

အပေါ်ကနေ တတောက်တောက် ကျလာသည့် အရည်များကြောင့် မိုးများကျလာသလားဟု တွေးပြီး လက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ...

"ဟင် ... သွေး ...သွေးတွေပါလား ..."

ဟုတ်ပါသည်။ သွေးစက်တွေက သူမကိုယ်ပေါ် တတောက်တောက် ကျနေသလို မြေမြင်ပေါ်သို့လည်း ကျနေပြန်သည်။ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ခရေပန်းအချို့က သွေးများ စွန်းထင်လို့။ ဆူးသွေးပျက် ချောက်ချားစွာပင် အပေါ်သို့မော့ကြည့် လိုက်ချိန်တွင်တော့ ...

"အား ..."

သူမ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ပစ်လိုက်၏။ ခရေပင်ပေါ်တွင်တော့ ကြိုးဆွဲချထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလောင်း။

ခုနစန္ဒာယား တီးနေသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ ဆံပင်တွေက ဖားလျားကြီး ကျနေလျက်။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသောအလောင်း

"အား ..."

သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်းလွန်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမခွေခေါက် လဲကျ ကာ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားပြီးသည့် နောက်တွင်တော့ ...

"ဆူး ဆူး"

တစ်စုံတစ်ရာ၏ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ဆူးမောဟိုက် ပင်ပန်းစွာပင် သတိရ လာတော့၏။ ဒီတစ်ခါ မြင်လိုက်ရသည်က မျက်နှာကြက် ဖြူဖြူလေး။ ပြီး တော့ သူမကို စိုးရိမ်ပူပင်စွာ ငုံ့ကြည့်နေသည့် မေမေငယ်၏ မျက်နှာ။

"ဆူး ... ဆူး ဘယ်ရောက်နေလဲ ..."

"သမီးဆေးရုံ ရောက်နေတာပါ"

"ဆေးရုံ ..."

"ဟုတ်တယ်သမီး ကားတိုက်မိပြီး ဆေးရုံရောက်နေတာ ဘတ်ရှိပြီ သတိ မရသေးလို့ မေမေငယ် စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ် သမီးရယ်"

မေမေငယ် စကားကြားမှ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင် နေသည်ကို သတိပြုမိတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှတ်ဉာဏ်အချို့ကို မှတ်မိလာ တော့ ရင်ထဲဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားမိ၏။

"သမီးပြန်သတိ ရလာလို့ မေမေငယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်"

မျက်ရည်လေးဝဲလျက် ဆိုရှာနေသော မေမေငယ်ကို ဆူးဘာမှ မတုံ့ပြန်မိ ပါ။ ရင်ထဲတွင်တော့ နာကျင်မှုများက တဖြေဖြေ ကျွမ်းလောင်နေတော့၏။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာထက် ဒီရင်ဘတ်ထဲ ပိုနာကျင်နေသည်ကို ဘယ် သူများ နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ။

သူမဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ရှိနေပြီတဲ့လား။ သူမ အတွက်တော့ ခဏလေးမျှသာ။ သို့သော် ထိုခဏလေးက စပ်ဆုပ်ထိတ်လန့် ဖွယ် ကောင်းသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။ ထိုအရာသည်

အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်မှန်း ဆူးအလိုလို ခံစားမိပါသည်။

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူမကို အမြဲတမ်းလိုက်လံ ခြောက်လှန့် နေရသလဲ ...

ထိုခဏ ဆရာဝန်များ ရောက်လာ၍ ဆူးအတွေးကို ရပ်လိုက်၏။ တစ်ပတ် ကြာ သတိလစ်ပြီး သတိပြန်ရလာသော ဆူးကိုဆရာဝန်များက လိုအပ် သည်များ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြသည်။ မေမေငယ်နှင့် ဘာတွေတိုင်ပင် ပြောဆိုမှန်း ဆူးမကြားပါ။

ရင်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ကြွေမှု သွားစေသည့် နာကျင်မှုတွေနှင့် တမြေမြေ ခံစားနေရဆဲ။

လူပုံအလယ် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းခဲ့သမျှ အထင်မြင်သေးတဲ့ အကြည့်တွေကြား ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ် ခဲ့သမျှ ခါးသက်လွန်းတဲ့ ဒီနာကျင်မှုတွေ က ရင်ထဲ ကိန်းအောင်းနေဆဲ။

မောင့်ရဲ့ အထင်မြင်သေးတဲ့ အကြည့်တွေ၊ မောင့်မေမေရဲ့ လှောင်ပြောင် သရော်မှုတွေ ...

ဟင့်အင်း တော်ပါတော့ ...

ဆူးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ နာကျင်စွာ စီးကျလာသည်။ ကိစ္စတွေပြီး သွား၍ ထင်သည်။ မေမေငယ်က ဆူးနားပြန်ရောက် လာပြီး ...

"ထွေထွေထူးထူး ဒဏ်ရာအကြီးကြီး မတွေ့လို့ တော်သေးတယ် သမီးရယ် ဒါပေမဲ့ အတွင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေလည်း ရနိုင်တာမို့ ဂရုစိုက်မှဖြစ်မယ် ဆေးရုံ မှာတော့ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်တဲ့ထိ နေရမယ် အနည်းဆုံး လေးငါးရက် ကြာဦးမှာမို့ သက်သောင့်သက်သာနေနော် သမီး"

မေမေငယ် စကားကြောင့် ဆူးနာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်မိပြီး ...

"ဘာဖြစ်လို့ ဆူးတစ်ခါတည်း မသေသွားခဲ့သလဲ ဟင်"

"အို ... သမီးရယ် ဒီလိုမပြောရဘူးလေ"

မေမေငယ် အထိတ်တလန့် ဆိုလိုက်တော့ ဆူးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့က အလိုလို စီးကျလာရင်းနှင့် ...

"ဆိုးဝါးတဲ့ ဖြစ်တည်မှုတွေနဲ့ အသက်ရှင် နေတာထက်စာရင် သေသွားတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ် မေမေငယ်"

"သမီးရယ်"

ဒေါ်မိုးသားငယ် ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြင်းရှုစွာ နာကျင်နေဟန် ရှိသော ဆူးမျက်နှာလေးကို သနားကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေမိရင်း ...

"နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရယ် ခုဘာမှ မတွေးသေးနဲ့နော် သမီးက အခုမှ သတိရလာတယ်ဆိုတော့ ဗိုက်ဆာနေမှာပဲ မေမေငယ် ဆန်ပြုတ်မှာထားပေးတယ် အစားလေးစားပြီး နားနားနေနေ နေလိုက်နော် သမီးလေး"

"တော်ပါတော့ မေမေငယ်ရယ်"

ဆူးအသံက ဒေါသကြောင့်လား ခံစားနေရသည့် နာကျင်မှုတို့ကြောင့်လား မသိ တုန်ခါနေတော့သည်။

"ဆူးအခု လိုအပ်နေတာ ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက် မဟုတ်ဘူး မေမေငယ်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုလည်း မဟုတ်ဘူး ဆူးလိုချင်နေတာ အဖြေတစ်ခုပဲ ဆူးဘဝဖြစ်တည်မှုရဲ့အဖြေ ..."

"သမီး နေမကောင်းသေးဘူးလေ"

"ခန္ဓာကိုယ်က နာကျင်တာထက် နှလုံးသားက နာကျင်နေတာ ပိုဆိုးတယ် မေမေငယ် ဆူးတစ်ဘဝလုံး မေမေငယ် ပြောစကားတွေကို မြေဝယ်မကျ

နားထောင်ခဲ့တယ် မေမေငယ် မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ဆူးဘဝအကြောင်း သိချင်တာတောင် မမေးခဲ့ဘူး အခုလူပုံအလယ်မှာ သူစိမ်းလူတစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောမှ ဆူးသိခဲ့ရတယ် ဘာမှမသိခဲ့ဘူး ဘာအပြစ်မှလည်း မလုပ်ခဲ့ဘဲနဲ့ လူအများကြီးရှေ့မှာ အရှက်ခွဲခံ ခဲ့ရတယ် သိက္ခာတွေ နင်းချေခံ ခဲ့ရတယ် ဆူးဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ပေမဲ့ စော်ကားပြောဆို ခံခဲ့ရတယ် ဒါပေမဲ့ မေမေငယ်ကရော ဘာလို့ နှုတ်ဆိတ်နေသလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆူးကို မကာကွယ် ပေးနိုင်သလဲ"

ဆူးက ဒေါ်မိုးသားငယ်ကိုလည်း နာကြည်းနေပုံရသည်။ တရစပ်ပြောနေရင်း မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြန်သည်။ ဒေါ်မိုးသားငယ် စိတ်အတော် ထိခိုက်သွားမိကာ ...

"မေမေငယ် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်"

"ဟင့်အင်း တောင်းပန်တော့ရော ဘာတွေ ပြန်ကောင်းလာမလဲ လူအများရှေ့မှာ ပျက်ဆီးသွားတဲ့ ဆူးရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေ ပြန်အဖတ် ဆယ်နိုင်မှာလား"

"သမီးရယ်"

"မေမေငယ်သာ ဆူးကိုအစကတည်းက ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့ရင် ဆူးဒီလောက် နာကျင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး အခုတော့ သူများပြောမှ တအံ့တဩနဲ့ သိခဲ့ရတယ် နိမ့်ချစော်ကားခံ ခဲ့ရလည်း ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိခဲ့ဘူး"

ဆူးအသံက ဆို့နှင့်တိမ်ဝင်သွားတော့ ဒေါ်မိုးသားငယ် စိတ်မကောင်းလွန်းစွာ ...

"မေမေငယ် အပြစ်တွေပါ သမီး သမီးလေး ဒီထက်ပိုရင့်ကျက်တဲ့ အရွယ်ရောက်ရင် ပြောပြဖို့ရည်ရွယ် ခဲ့ပြီးသားပါ"

"ဘာလဲ ဆူးအမေက မကောင်းတာ လုပ်စားနေတဲ့ မိန်းမပျက်ဆိုတာ ဆူး သိရင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးလို့ ထင်နေလို့လား ..."

"သမီး ..."

"ဆောင်ကြားမြိုင်က အထက်တန်းစား မိန်းမပျက်နဲ့ အဖေမပေါ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ် မွေးလာတာကို လူစိမ်းတစ်ယောက်က လူပုံ အလယ်မှာ ပြောပြလာတာကိုရော ခံနိုင်ရည် ရှိလိမ့်မယ်လို့ တွေးလိုက် သလား"

နာနာကြည်းကြည်း ဆိုလိုက်သော ဆူးစကားကြောင့် ဒေါ်မိုးသားငယ် သည် ခေါင်းကို ညှင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

"သမီး ဒီအကြောင်းအရာတွေက အားလုံးအမှန် မဟုတ်ဘူး ဒါကိုမယုံပါနဲ့ ..."

"ဒါတွေက အမှန်တရား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မေမေငယ်ဘာလို့ သူ့ရှေ့မှာ မ ငြင်းနိုင်ခဲ့သလဲ"

မေမေငယ် သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့ ဆူးနှုတ်ခမ်းတွေက နာကျင်စွာ မဲ့ကျသွားပြီး ...

"အဟင်း ... နောက်ဆုံးတော့ဆူးက ဆောင်ကြားမြိုင်က မိန်းမပျက်တစ် ယောက်ရဲ့သမီးဆိုတာ သေချာပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ပန်းခရေက ဆောင်ကြားမြိုင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ သမီး"

မပြော၍ မဖြစ်သာတော့သည်မို့ ဒေါ်မိုးသားငယ် တည်ငြိမ်စွာ ဆိုလိုက်ရာ ဆူးအံ့သြသင့်သွားရင်း ...

"ပန်းခရေဆိုတာ ..."

"သမီးရဲ့ အမေအရင်းပါ ..."

ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်လား။ သေချာသည်က သူမ နှလုံးသားတွေက စူးစူးနှင့်နှင့် နာကျင်နေဆဲ။ နာနာကျင်ကျင်ပင် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ဪ ... မေမေငယ်ပြောတဲ့ ပန်းခရေဆိုတာ ဆူးအမေ ရင်းတဲ့လား အ ဟင်း ဆူးမှတ်မိ သလောက်ဆိုရင် သိပ်ခမ်းနားတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ မေမေ ငယ် ပြောခဲ့သလားလို့ ဆောင်ကြားမြိုင်က မိန်းမပျက်တစ်ယောက်က အဖေမပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးခဲ့တာ ဘယ်နေရာများ လှပခမ်းနား နေလို့လဲ ဆူးနားကြား မှားခဲ့လားဟင်"

"တော်စမ်း ... ဆူး"

ဒေါ်မိုးသားငယ် အသံကာ တင်းမာခက်ထန် လွန်းသွားတော့ ဆူးအံ့ဩမှင် သက်ကာ ကြောင်သွား၏။ မေမေငယ် သူမကို ဒီလိုတစ်ခါမှ အသံမမာဖူး ပါ။ ဘာကြောင့်ဒီလို စိတ်ဆိုးသွားပါလိမ့်။

ဒေါ်မိုးသားငယ်သည် အံ့ဩနေသည့်ဆူးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေရင်းနှင့် ...

"သမီးက အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့တဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူးဆူး သမီးအဖေက သိပ်ကိုကြီးကျယ် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းတဲ့ မင်းဆွေမင်းမျိုးနွယ် တစ် ယောက်ပဲ"

"ရှင် ..."

"မောက်မာထောင်လွှားတဲ့ မျိုးရိုးမြင့် မင်းမျိုးနွယ် တစ်ယောက်ရဲ့သားနဲ့ ဆောင်ကြားမြိုင်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ပုံပြင်က ဇာတ်သိမ်း မလှခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး သမီးရယ်"

အတိတ်တစ်ခု၏ နာကြည်းမှုက ရိုက်ခတ်လာ၍ ထင်သည်။ ဒေါ်မိုးသား

ငယ် အသံက ဆိုနှင့်သွားပြီး မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ် အံ့မှိုင်းလာ တော့၏။

မျှော်လင့်မထားသော စကားကြောင့် ဆူးမှာ အလွန်အံ့သြ သင့်သွားပြီး မ ယုံကြည်နိုင် လွန်းစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိကာ ...

"ဟင့်အင်း ... ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ မင်းမျိုးနွယ် တစ်ယောက်က ဆောင်ကြားမြိုင်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်မှာတဲ့လား"

"သိပ်ကို ဆန်းကြယ်ပြီး အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြောင့်ပေါ့ သမီးရယ်"

နားမလည်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လာသော ဆူး၏ခေါင်းကို ဒေါ်မိုးသားငယ် ကြင်နာစွာနှင့် ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ...

"ပန်းခရေ ပုံပြင်လေးနောက်မှာ လူမသိတဲ့ အမှန်တရားတွေ အများကြီးရှိ ခဲ့တယ် သမီးရယ် ဒေါ်မိုးမာန် ပြောခဲ့သမျှဟာ လူတွေအားလုံး သိထားတဲ့ အပေါ်ယံ ဇာတ်လမ်းတွေပါ ရှင်းပြဖို့ သိပ်ခက်ခဲ့သလို အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ရှေ့ မှာလည်း အသနားခံပြီး မေမေငယ် မရှင်းပြချင်ဘူးသမီး"

"ဒါပေမဲ့ သူဘာလို့ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ခဲ့သလဲ"

"သမီးလေး နေပြန်ကောင်းလာရင် မေမေငယ် အားလုံးပြောပြပါ့မယ် သမီးသိထားဖို့က ပန်းခရေဟာ မကောင်းတဲ့ မိန်းမပျက် မဟုတ်ဘူး သိပ်ကို မြင့်မြတ်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ ပန်းခရေပုံပြင်ဟာ သမီးလေး လူပုံ အလယ် အရှက်ကွဲအကျိုးနည်း ခဲ့တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုနာကျင် ဖို့ကောင်းတယ် ဒီအကြောင်းအရာတွေ ပြန်မပြောရဲတဲ့အထိ သိပ်ကို အကျည်းတန် ခဲ့ပါတယ် သိပ်နာကျင်ဖို့ ကောင်းလွန်းပါတယ် သမီးရယ် ဒါ ကြောင့် သမီးကျန်းမာရေး စိတ်ချရပြီဆိုမှ မေမေငယ် အားလုံးကို ပြောပြ

ပေးမှာပါ"

"ဆူးဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး မေမေငယ်"

"ဘာမှ မတွေးတော့နဲ့နော် မေမေငယ် ကတိပေးပါတယ် သမီးအားလုံးကို သိရပါမယ် ပန်းခရေကို သမီးမမုန်းပါနဲ့ သမီးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ကြီး မြတ်လွန်းတဲ့ ပေးဆပ်မှုက သိပ်ကို ခမ်းနားခဲ့တယ် စိတ်လေးနဲ့တောင် မုန်း ဖို့မစဉ်းစားပါနဲ့နော်"

ဆူးစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးတွေဝေ သွားသည့်တိုင် ခေါင်းအသာ ညိတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ဝင်လာသည့် အတွေးတစ်ခုကြောင့် မေမေငယ်ကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"မေမေငယ် ဟို ... သမီးအဖေရော ဘယ်သူလဲဟင် သူရှိသေးလား"

"သူရှိနေတုန်းပါ ဒါပေမဲ့ သမီးအဖေအကြောင်း ဘယ်သောမှ မမေးပါနဲ့ သမီးအသက် ရှင်နေမှန်းသိရင် တော်ဝင်မျိုးနွယ်က လူတွေ သမီးကို လာ သတ်လိမ့်မယ်"

"အို"

အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား

ဆူးအတွေးကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ဒေါ်မိုးသားငယ် ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"သူတို့သမီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်"

"ရှင် ..."

"သမီးသေသွားခဲ့ပြီလို့ ယုံကြည်ထားလို့ အခုထိ ငါ့သမီးလေး အသက်ရှင် ခဲ့တာပါ နောက်ဆို ဘယ်သောမှ သမီးအဖေအကြောင်း မမေးနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ဘာကိုမှန်းမသိ ဆူးရင်ထဲ ကြောက်ရွံ့သွားမိသည်မှာ အမှန်။ မေမေငယ်

က ဆူးလက်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်ရင်း ...

"ကဲ ... ဘာမှ မတွေ့နဲ့တော့ နေကောင်းအောင်ပဲ အရင်လုပ်နော် ဆေးသောက်ရဦးမယ် အစားအရင် စားရမယ် ဆန်ပြုတ်လေး သောက်လိုက်နော် ဆေးသောက်ပြီးရင် နားနားနေနေပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေငယ်"

မြန်မြန်နေကောင်းချင် လာသဖြင့် ဆူး မေမေငယ် ပြောစကားကို အသာတကြည် နားထောင်လိုက်သည်။ သူမအတွက် ဤအကြောင်းအရာကို သိရန် နေကောင်းနေဖို့ လိုအပ်နေသည် မဟုတ်လား။

ဆူးဆေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားမှ ဒေါ်မိုးသားငယ် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သမီးလေး၏ မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေစဉ် ...

"အန်တီ ... သူသတိရလာပြီဆို ..."

အနားတွင် ရောက်လာပြီး ဆိုလိုက်သော ကောင်လေးစကားကြားမှ ဒေါ်မိုးသားငယ် အသိဝင်လာပြီး ...

"ဟုတ်တယ် ... သား ခုလေးတင် ဆေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီ ..."

"တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ"

ရှိန်း အခုမှသက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။ စိတ်မပူ၍မရ။ သူ့ကားနှင့် တိုက်မိထားသဖြင့် မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပါက သူထောင်ကျသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

"ဒါနဲ့ အန်တီ ဆူးကို ကျွန်တော်ကားတိုက်မိတဲ့ ညက အတူပါလာတဲ့ မိန်းကလေးကို မတွေ့တော့ဘူးနော် ဘယ်ရောက်သွားသလဲဗျာ"

"ဘယ်လို ..."

ဒေါ်မိုးသားငယ် အံ့သြသင့်ကာ ကောင်လေးဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိပြီး ...

"ဘယ်မိန်းကလေးလဲ မောင်ရင်"

"ဟို ... အဲဒီညက အဲဒီမိန်းကလေး ဆူးနားမှာ ရှိနေတာပါ ကျွန်တော်လည်း ထူပူနေတာနဲ့ ဘာမှ မမေးလိုက်ဘူး ဆူးကိုဆေးရုံ ခေါ်လာတဲ့အထိ သူကားပေါ်တောင် လိုက်လာသေးတယ် ပြီးတော့ ဘယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး သတိမထားမိလိုက်ဘူး"

ရှုန်းဆိုသော ကောင်လေးစကားကြောင့် ဒေါ်မိုးသားငယ် အံ့သြကာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဆူးကို ကားတိုက်မိတုန်းက သူမအနား ရှိမနေခဲ့ပါ။ ဆေးရုံရောက်မှ သိပြီး အသဲအသန် ပြေးလာခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

ဒါဆို ဆူးအနားဘယ်သူ ရောက်နေသလဲ ...

"ဆူးမှာ အန်တီကလွဲပြီး ဘာဆွေမျိုးသားချင်းမှ မရှိဘူးကွဲ့ သားအမြင်မှားမိ သလား"

"ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်ပဲ အမြင်မှားတာနေမှာပါ အဲ့ညကသောက်ပြီး အပြန်ဆိုတော့ ကျွန်တော်နည်းနည်း ထွေပြီး မူးနေလို့ဖြစ်မယ်"

ရှုန်းဇေဇေဝါ ဆိုလိုက်သည်။ ရှုန်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးသားငယ်စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်လာပြီး ...

"သားတွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပုံစံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း လူတိုက်မိထားတော့ ထူပူနေတာနဲ့ သေချာတော့ မမှတ်မိဘူး အင်္ကျီအဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ပြီးတော့ ပန်းပန်ထားတယ်ထင်တယ် ခရေပန်းအနံ့ ရလိုက်သေးတယ်"

"ဟင် ..."

"ကျွန်တော် အမြင်မှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ ဒါနဲ့ကျွန်တော် ဆရာဝန်နဲ့ စကား
ခဏ သွားပြောဦးမယ် ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ"

ကောင်လေးရှေ့ ဟန်မပျက်အောင် ထိန်းထားသမျှ ထိုကောင်လေး ထွက်
သွားသည်နှင့် ဒေါ်မိုးသားငယ် ထိုင်ခုံပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိက်မိ၏။
နှုတ်မှလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်နေမိသည်က ...

"ဘုရား ... ဘုရား ... တကယ်ပဲ သူရောက်လာသလား"

ဒေါ်မိုးသားငယ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်
အမှတ် ရသွားတော့ ပို၍ တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

"ကလေးရဲ့ နှုတ်ကနေ ပန်းခရေလို့ ရေရွတ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ပန်းခရေ
သူ့အနား ရောက်လာပါမယ် ပြီးတော့ အမြဲရှိနေမယ်"

နောက်ဆုံးအကြိမ် သူမပြောခဲ့သောစကား ...

ဘုရား ဘုရား ပန်းခရေဟာ ...

တကယ်ရောက်လာ ခဲ့ပြီလား ...

သွေးပျက်စွာ ရေရွတ်လိုက်စဉ် လေအငွေ့တွင် သင်းခနဲ ရလိုက်သည်က ...
ခရေပန်းရနံ့များ ...

ထို့နောက်
